

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθες Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλλη, (συνέχεια). — Marc de Chandclair: ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετοίκησαν κατὰ τὴν 1^{ην} Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία καὶ βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

**ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ**

[Συνέχεια]

Ὁ Ροβέρτος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς.
— Ἐλένη, ἐψιθύρισε, δὲν ἐπασχες μόνη· ἐὰν ἀπεμακρύνθῃ ἀποτόμως, ἐὰν ἀπεχώρησα ἔχων τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ καρδίᾳ, οὔτε θέλω, οὔτε δύναμαι νὰ σοὶ τὸ κρύψω ἐπὶ πλέον· εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνω ἐδῶ χωρὶς νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἔζω παρὰ διὰ σέ, χωρὶς νὰ διακηρύξω ὅτι σὲ ἠγάπων. Εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Διατί νὰ βασανίζης ἐαυτὴν διὰ χιμαριῶν; Ἐὰν ὁ ἔρωσ δύναται νὰ σὲ σώσῃ, ἐὰν ἡ πεποιθήσις ὅτι ὑπάρχει καρδιά ἐτοιμὴ νὰ χύσῃ καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ αἵματός της ρανίδα, ὅπως ἀπομακρύνῃ ὅποιαν δὴποτε θλίψιν σου καὶ νὰ σοὶ ἀνήκῃ ὀλόκληρος, ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃς! Ἀλλως τε, μὴ ἀμφισβᾶλλεις ὅτι καὶ ἐὰν ἀποθάνῃς δὲν θὰ βραδύνω νὰ σὲ ἀκολουθήσω, ὅπως σοὶ εἶπω πόσον σὲ ἠγάπησα, πόσον πάσχω διὰ τὰ δεινά σου καὶ μετὰ πόσης εὐχαριστήσεως ἤθελον ὑποστῆ τὸν θάνατον, ἵνα σὲ ἀποκτήσω μίαν μόνην ὄραν, ἣ καὶ νὰ σὲ ἴδω εὐτυχῆ εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου.
Καὶ τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὰ στήθη του μετὰ ἄκρα φλογερὸν.
Ἡ Ἐλένη ἐγκατέλειπεν ἐαυτὴν μετὰ μέθης, ἐν τῇ ἐκστάσει χαρᾶς ἐπὶ μακρὸν χρόνον κεκρατημένης. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀνελάμβανε τὸ ζωηρὸν αὐτοῦ χρῶμα, ἔτρεμε σύσσωμος, ὁ δὲ Ροβέρτος ἤκουε

τοὺς ἀτάκτους παλμούς τῆς καρδίας τῆς.
— ὦ! ἐψιθύρισε ἐκείνη, ἐπανάλαβε μοι τὰς λέξεις ἐκεῖνας, αἵτινες μοὶ ἐπρόξενησαν τόσον καλόν! Ζῶ, νομίζω ὅτι ἀνεγεννήθην! καὶ σ' ἀγαπῶ ἐπίσης δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου, δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς ὑπάρξεώς μου, καὶ ἂν ἀποθάνω, αἰτία εἶναι ἡ κακὴ μου τύχη, ἣτις μὰς ἀπεχώρισεν.
Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἐπλησίασεν ἠεροῦστο τοὺς δύο ἐραστάς, κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος τῆς θύρας.
Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἦτο ἀποτρόπαιος.
Τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐξ ἔρωτος προσερχόμενα, εἶναι εὐεξήγητα, καὶ τῆς ζηλοτυπίας ἡ βιαιότης συγχωρεῖται. Ἄλλ' ἡ πράξις τοῦ κυρίου δὲ Τανναὶ, τοῦ ὡς κλέπτου ἐνεδρεύοντος καὶ ἀναμένοντος τὴν στιγμὴν ἵνα κτυπήσῃ, οὐχὶ πρὸς ἐκδικησιν τῆς προσβληθείσης τιμῆς του, ἀλλ' ἵν' ἀπαλλαγῇ γυναικός, ἣν ὤθησεν εἰς τὸ ἔγκλημα διὰ τῆς θλίψεως καὶ τῶν πικριῶν τοῦ βίου, ἃς τῇ ἐπέβαλε, καὶ διότι ἦτο πρόσκομμα τοῦ πάθους αὐτοῦ, ὅπερ τὸν ἐκουρίευσεν, ἢ ἀνάνδρος αὕτη πράξις, ἡ ψυχρῶς προμελετηθεῖσα, ἦτο ἀναμφισβόλωσ ἄτιμος.
Ὁ Ροβέρτος εὐρίσκετο ἔτι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἐλένης, βυθίζων τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὰ ἐρωτικὰ ἐκείνης ὄμματα, ἅτινα ἐθέρμαινον τὴν καρδίαν του.
— Δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, ἐπανελάμβανεν ἐκείνη, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς. Ἐπερίμενα τὴν στιγμὴν αὐτὴν μετ' εὐχαριστήσεως καὶ εἶναι ἡ μόνη χαρὰ μου. Ἡμῖν βεβαία, ὅτι ἡ στιγμὴ αὕτη θὰ ἤρχετο. Ἐγὼ σὲ ἠγάπων πάντοτε, ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς ἡ ψυχὴ μου ἤρχισε νὰ αισθάνηται, ἐπέτα πρὸς σέ. Σὲ ἐπίστευα πρῶτον καὶ ἰσχυρόν, γενναῖον καὶ ἔντιμον. Ὁργιζόμην διὰ τὴν σιωπὴν σου, ἀλλὰ σὲ ἐξέτιμων ἔτι μᾶλλον. Ἐπρεπεν ἐγὼ νὰ ὀμιλήσω, Ροβέρτε μου! πόσον θὰ ὑπερηφανεύομην ἂν ἔδιδα τὴν περιουσίαν μου εἰς σέ, τὸν τόσον ἄξιον αὐτῆς! Ὅποιον βίον θὰ διήγομεν! Πόσοι περὶ ἡμᾶς δὲν θὰ εὐργετοῦντο! Ὅτε ὁ θεὸς μου μοὶ προέτεινε νὰ νυμφευθῶ τὸν Ὀλιβιέρον, ἐδο-

κίμασα σπαραγμόν. Ὄφειλον ν' ἀρνηθῶ πᾶν ὄνειρόν μου! Ἄλλ' ὅταν τις εἶναι νέος καὶ ἀπειρος, εἶναι ἀσθενής! Ὑπέκυψα, ἀφοῦ ἐπίστευσα, ὅτι δὲν με ἠγάπας! ὑπήκουσα ἀκουσίως μου, ἐξ ἀνανδρίας καὶ πείσματος. Καὶ ὅμως, ὀμνύω, δίδουσα τὴν χεῖρά μου, τὴν ἔδιδον ἐντίμως, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου, νὰ θυσιασθῶ ἄνευ ὑστεροβουλίας καὶ νὰ κρατήσω εἰς τὴν θέσιν του τὸ νέον ὄνομα, ὅπερ ἔφερον.
Ἡγέρθη τότε ἀποτόμως· βῆξ ἔρηξ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ σιωπήσῃ, βῆξ ὁμοιάζουσα πρὸς ρόγγον ἀσθενοῦς, ὅστις ἀσφυκτιᾷ.
— Ἐνίοτε ὑποφέρω πολὺ, ἐξηκολούθησε, νομίζω, ὅτι τὸ στήθος μου σπαρασσεται. Ὑπέστην τόσας θλίψεις! Πόσον αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος εἶναι ἔνοχος, μὴ δίδων εἰς ἐμέ οὔτε τὴν προσοχὴν, τὴν ὅποιαν δίδομεν εἰς ξένον ἐπισκέπτῃν, ἧεὶς ἀπλὴν φίλην, ἣν δέχεται τις ἐν τῷ οἴκῳ του· αὐτὸς ὅστις μοὶ ἀπέδειξε τόσῳ κτηνωδῶς τὴν ἀδιαφορίαν του, ἐνῶ δι' ὀλίγων μόνον περιποιήσεων θὰ μοὶ καθίστα ὑποφερτὴν τὴν ζωὴν ταύτην! Διατί νὰ με νυμφευθῇ, χωρὶς νὰ μ' ἀγαπᾷ; Ἦτο ἀτιμία, δολοφονία, κλοπὴ! Διατί ν' ἀπατήσῃ παρ' ἐμοῦ, νὰ θυσιάσω τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀφοῦ αὐτὸς οὐδὲν ἔδιδεν ὡς ἀντάλλαγμα, καὶ διετήρει τὴν ἰδικὴν του! Ἄ! εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἠυδόκει νὰ νυμφευθῶ τίμιον ἄνδρα, πτωχὸν καὶ ἀσημον, ἀλλ' ὅστις νὰ ἦτο δι' ἐμὲ φίλος πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος. Ἄλλὰ, πρὸς τί νὰ σκέπτομαι τὰ τοιαῦτα!
Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἐξηντημένη ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος ἐκεῖνον.
— Τί εἶπον πρὸ ὀλίγου, ἐπανέλαβε, δὲν ἐνθυμοῦμαι. Μὲ εἶχε καταλάβει μέθη, ἐλησμόνου τὰ πάντα, καὶ εἶχον ἄδικον.
— Διατί! Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγκληματῆ τις, ἀγαπῶν. Ἐὰν ἐξανέστην ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἰς τὴν δύναμιν, ἣτις με ὤθει πρὸς σέ, Ἐλένη, αἰτία τούτου ἦτο ὅτι σὲ ἐθεώρουν ἀσπίλον, καὶ διότι ἀντεπροσώπευες δι' ἐμέ, πᾶν ὅ,τι καθαρότερον καὶ ἀγιώτερον δύναται νὰ προσφέρῃ ἐν πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ αἰσθημα τοῦτο ὑπάρχει ἐν ἡμῖν, ἐὰν ἐνδύμυχος

φωνή μ'αξ λέγει ὅτι ἐπλάσθημεν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον, διατί νὰ μὴν ὑπακούσωμεν εἰς αὐτήν; Ὁμνῶ Ἐλένη, ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ. Οὐδέποτε γυνὴ ἄλλη ἐπροξένησε παλμὸν εἰς τὴν καρδίαν ταύτην, ἥτις σοὶ ἀνήκει! Τί μ'αξ ἐνδιαφέρει ὁ κόσμος; ἄς λησμονήσωμεν τὸ πᾶν! Εἶμαι ἐκτὸς ἑαυτοῦ, οὐδὲν γνωρίζω πλέον, καὶ οὔτε θέλω νὰ γνωρίσω τι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι φλέγομαι διὰ σὲ καὶ ὅτι διὰ μίαν στιγμήν τῆς προσφιλοῦς μοι ζωῆς σου, θὰ ἐδίδα εἴκοσιν ἔτη τῆς ἰδικῆς μου!

Καὶ τὴν ἔσυρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του χωρὶς ἐκείνη νὰ αἰσθάνηται τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῆ.

— ὦ! ναί, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης, ἔχεις δίκαιον, Ροβέρτε, αὐτὸ μόνον εἶναι ἡ εὐδαιμονία!

Ἄλλ' αἶφνης, ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔκλεισθησαν, καὶ ἂν ὁ κόμης δὲν ἐκράτει αὐτήν, θὰ ἐκυλίετο ἀναμφιβόλως, ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Εἶχε λιποθυμήσῃ.

Ὁ Ροβέρτος ἠγέρθη περίτρομος. Ταυτοχρόνως ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, κρότον ἀνεγειρομένης σκάνδαλης πιστολίου.

Ἐνστικτικῶς ἐτέθη πρὸ τῆς μαρκησίας, ὅπως τὴν προφυλάξῃ.

Καὶ κάτωχρος, σύνοφρος ἠκροάσθη ἐπὶ δευτερόλεπτον.

Παρετήρησε τὸ παραπέτασμα κινουμένου.

Ψυχρὸς ἰδρὸς ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του.

— Μ'αξ ἤκουον, ἐσκέφθη.

Ἐδίστασε καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἐλένην, ἀλλ' εἶτα, ὡς ἀποφασίσας τι, ὤρμησεν εἰς τὸ καλλυπτήριον.

Ἔψωσε διὰ πυρετώδους χειρὸς τὸ παραπέτασμα.

Οὐδεὶς εὐρίσκετο ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἐρεύνησεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὸν κοιτῶνα.

Ἦσαν κενά, ἡ δὲ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἦτο κλειστή.

Ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ἐλένης. Ἡ ὥραία τῆς κόμη εἶχε λυθῆ. Τὸ στῆθός τῆς μόλις ἔπαλλεν. Ἡ ἀνακνοὴ τῆς ἦτο τόσῳ ἀσθενής, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἀπέθνησκε, νεκρικὴ δὲ ὠχρότης ἦτο διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Ἐκεῖνος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν τῆς προσπαθῶν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ μετὰ τινα στιγμήν κατώρθωσε τοῦτο, ἀλλ' ἡ στιγμή ἐκείνη τῷ ἐφάνη αἰών.

Φοβερὰ ἀπογοήτευσεν τὸν κατέλαβεν, ἡ λιποθυμία ἐκείνη, προσμήνυε προσεγγίζον τὸ τέλος.

Ἡ Ἐλένη, ἐξηνητημένη ὡς ἦτο, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ πλέον, οὐδ' εἰς αὐτὰς τὰς προσφιλεστέρας, τὰς τόσον ποθητὰς αὐτῇ συγκινήσεις!

Ὅτε ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις τῆς, ὁ Ροβέρτος ἐκάλυψε τὰς χεῖράς τῆς διὰ φιλημάτων, ζητῶν συγγνώμην, διότι ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν αὐτῆς.

Ἡ Ἐλένη παρετήρει αὐτὸν μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἔρωτος καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Σ' ἀγαπῶ, τῷ εἶπε, καὶ οὐδὲν ἔχω νὰ σοὶ συγχωρήσω. Ἡ λιποθυμία αὐτῆ, Ροβέρτε, εἶναι προειδοποιήσις. Ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν του ἀγνὴ καὶ ἔντιμος. Ἐὰν ἐπιθυμῆς ν' ἀποθάνω ἡσυχος, ἄφες με νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν μου μέχρι τέλους.

Ὁ κόμης ἦτο γενναῖος.

Ἐντούτοις, ποταμὸς δακρῶν ἔρρευσε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ Ἐλένη τῷ ἔτεινε τὸ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέθηκε φίλημα.

Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἀντίστασις τοῦ θαυμασίου ἐκείνου χαρακτήρος κατὰ τοῦ πεπρωμένου του.

Ὁ κύριος δὲ Σουβραὶ δὲν ἠπατήθη.

Ὁ Ὀλιβιέρους θὰ ἐξετέλει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἐπίεζε τὴν σκανδάλην τοῦ ὄπλου, ὠπισθοχώρησεν ἀπέναντι τῆς φρίκης, ἣν τῷ ἐνέπνεε τοιαύτη δολοφονία.

Βλέπων τὴν Ἐλένην λιπόθυμον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐσκέφθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φωνεύσῃ ἐπιθάνατον, ὅτι ταχέως θὰ ἤλευθεροῦτο ἐξ αὐτῆς καὶ συγχρόνως ἀνεμνήσθη τῆς διηγῆσεως τῆς Πολωνίδος καὶ τὸν ἐν Βενετία θάνατον τοῦ πρίγκιπος.

Τὸ μυστικὸν φάρμακον τῆς Μίσκας, ἠδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ σκανδαλοῦ τῆς δολοφονίας.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην σκέψιν, ἀναμφιβόλως ὤφειλον τὴν σωτηρίαν των ὁ τε Ροβέρτος καὶ ἡ Ἐλένη.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἐθεωρεῖτο καὶ δικαίως ὡς εἰς τῶν καλλιτέρων σκοπευτῶν ἐν Παρισίοις. Ἀνεγνωρίζετο ὡς πρώτης τάξεως διαξιφιστής, ἐν μονομαχίᾳ δὲ τιμὴν θὰ ἦτο ἐπίφοβος ἀντίπαλος.

Χάρις εἰς τοὺς δισταγμοὺς τοῦ κόμητος ἠδυνήθη εὐκόλως ν' ἀναχωρήσῃ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ροβέρτος ἐπρόκειτο νὰ ὀρμήσῃ εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, καὶ νὰ κλεισθῆ εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ὁ κόμης λίαν τεταραγμένος ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ ἤκουσε τὸν θόρυβον καὶ ἐβυθίσθη εἰς ἀγωνιώδη δισταγμὸν.

Ὅτε ἀφῆκε τὸ μέγαρον Τανναί, ἦτο περίφροντις, ἀπελπισ, ταρασσόμενος ὑπὸ τῶν φοβερωτέρων προαισθημάτων. Πρὸ παντὸς ἄλλου ἠγάπα τὴν Ἐλένην δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του, ἀντηγαπᾶτο ἐξ ἴσου, ἀλλ' ὅμως ἦτο καταδικασμένη νὰ ἀποθάνῃ!

Ἐπὶ πόσον ἔτι θ' ἀντεῖχεν εἰς τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ παθήματα, ἅτινα ὑπέσκαπτον τὸν βίον τῆς;

Ἐβιάδιζε σιωπηλῶς μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νέουσαν. ἐνῶ ὅτε ἔστρεψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μιρομενίλ, ὀλίγου δεῖν νὰ συγκρουσθῆ πρὸς ἄνθρωπον, ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

Ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν ἀνεγνώρισε τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ.

— Εἶσθε, σεῖς, κύριε Σουβραί, εἶπε σχεδὸν εὐθύμως ὁ Μορβανδός.

Ὁ Σουβραὶ τὸν παρετήρησε καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν μεταβολὴν του.

Πρὸ πολλοῦ ἡ εὐθυμία ἐγκατέλιπε σχεδὸν τὸν Ρωμαῖον.

Τί λοιπὸν εἶχε συμβῆ;

Καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκετο πρὸ τῆς θύρας τοῦ «Πιστοῦ Ἡνιόχου»:

— Μοὶ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ εἰσέλθετε δι' ὀλίγην ὥραν; εἶπεν ὁ Ρωμαῖος.

Γ'

Τὸ κατάστημα εὐήμερι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Θορυβῶδες πλήθος ἐπλήρου τὴν αἴθουσαν αὐτοῦ. Ὁ Βρισὲ εὐθυμὸς περιεποιεῖτο τοὺς πάντας.

Ἡ εὐάρεστος θερμοκρασία τοῦ καταστήματος ἐμετρίαζε τὸ ἐπικρατοῦν ἐξωψύχος.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐκάθησαν εἰς γωνίαν τινα, ἐνώπιον τραπέζης ἀπομεμακρυσμένης τῶν λοιπῶν.

Ὁ Βρισὲ ἔσπευσε πρὸς αὐτούς.

Δι' αὐτὸν ὁ κόμης δὲ Σουβραὶ δὲν ἦτο ἀπλοῦς πελάτης, ὁ δὲ Ρωμαῖος ἦτο ὁ κύριος αὐτοῦ!

— Τί ἐπιθυμεῖτε; τοὺς ἠρώτησεν.

— Ὅ,τι θέλεις, παιδί μου, εἶπεν ὁ κόμης μετ' ἀγαθότητος.

— Ὅ,τι καλλίτερον ἔχεις, ἐπρόσθεσεν εὐθύμως ὁ Ρωμαῖος.

Ὁ Βρισὲ παρετήρησεν, ὅπως καὶ ὁ κόμης, ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτός.

Κατῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἐκόμισε φιλήν.

— Εἶναι παλαιὸς τοῦ Πόρτο, εἶπε γελῶν, καὶ ὁ πλέον ἐλαφρὺς, ποῦ ἔχομεν.

— Καλά, καλά, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, πήγαινε τώρα εἰς τὴν δουλειά σου, φίλε μου.

Αἱ ὑποθέσεις, αἱ ἐρωτικαὶ καὶ ἐμπορικαὶ, τοῦ Βρισὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐβιάδιζον ἀμφοτέραι κατ' εὐχὴν.

Εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν παραπλευρῶς ἐκείνης, εἰς ἣν εὐρίσκετο ὁ κόμης καὶ ὁ Ρωμαῖος, διάφοροι οἰνοπόται ἐκάθητο περίξ εὐρείας τραπέζης πλήρους φιαλῶν καμπανίτου καὶ διαφόρων ἄλλων ποτῶν.

Μεταξὺ τῶν δαιτυμόνων ἐκείνων ὑπῆρχον καὶ τινες τῶν ἄλλοτε προσκεκλημένων τοῦ κυρίου Στίπ, ὁ εὐθυμὸς Γασκῶνας, ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ βαρῶνου Βρισ, ὁ Σερβὲς, γυναικες, μάγειροι καὶ θαλαμηπόλοι, ἐν μέσῳ δὲ πάντων τούτων διεκρίνετο ἡ ὥραία Σωσσάνη, ὡς ἀνεμῶν ἐπὶ ἀγροῦ ἐσπαρμένου σίτου.

Ἦτο τῆ ἀληθείᾳ θελκτικὴ ἡ Σωσσάνη μὲ τὸν ἀπλοῦν, ἀλλὰ κομψὸν τῆς πύλον— ἂν ἡ κυρία τῆς τῆ ἐδώρησε, προμηθευθεῖσα αὐτὸν ἐκ τοῦ καταστήματος τῆς Φελισίδος— τὴν μελανὴν τῆς ἐσθῆτα, τὴν προσκεκολλημένην ἐν τῷ σώματι αὐτῆς, τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, μὲ τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη τῆς, τὰ χεῖροτε γελῶντα, εἰλικρινῆ καὶ εὐοίωνον γέλωτα.

Ἐκαστος θὰ ἐφθόνηε τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν εὐεξίαν αὐτῆς.

Ἡ ἠχηρὰ φωνὴ τῆς ἠκούετο ἀντιτασομένη πονήρως, κατὰ τῶν ἐρωτικῶν προσβολῶν τοῦ Γασκῶνου, ἐνῶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνεζήτηε εἰς πάσας τὰς γωνίας τοῦ

οίνοπωλείου τὸν Βρισέ, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τῷ εἶπη :

«Μὴ ἀνησύχει, πάντα ταῦτα θὰ τὰ συναρπάσῃ ὁ ἀνεμος· ὁ μόνος τὸν ὅποιον ἀγαπῶ εἶσαι σύ! . . .»

Ὁ Βρισέ περιεφέρετο μὲν εἰς τὰς αἰθούσας μὲ τὴν εὐκίνησιαν σκιοῦρου, ἀλλ' ἐπανήρχετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν περὶ τὴν τράπεζαν τῆς συγχωρίου του.

Ἦτο εὐτυχής, καὶ ἐσκέπτετο δικαίως ὅτι τῆς ἐπιτυχίας τοῦ «Πιστοῦ Ἡνιόχου» ἐξασφαλισθείσης, ἦτο καιρὸς νὰ σκεφθῆ καὶ περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς Σωσσάνης.

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ κύριος Στίπ; ἠρώτησεν ἐπανειλημμένως ὁ αὐτομέδων τῆς Γκαρῶν.

Ὁ κόμης ἐν τούτοις ἠνώνησεν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Ρωμαίου ὅτι δὲν τὸν εἶχε καλέσει ἀσκόπως.

Ὁ Μορβανδὸς δὲν ὠμίλει ποτὲ ἀσκόπως, ὠμοίαιζε κατὰ τοῦτο τῷ κυρίῳ Σερβέ.

— Τὰ ἐμάθατε λοιπὸν; εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Μάλιστα.

— Διὰ τοῦτο μοὶ φαίνεσθε τόσον εὐθυμῶς;

— ὦ! εὐθυμῶς! εἶπε στεναζῶν ὁ Ρωμαῖος, δὲν εἶμαι ὅσῳ νομίζετε. Ἐχῶ πολλὰς ἀφορμὰς θλίψεως. . . Ἐμαθὰ μόνον πράγματα. . . τὰ ὅποια ἀνεκούφισαν ὀλίγον τὴν καρδίαν μου.

— Ἄ τὸσῳ τὸ καλλίτερον, φίλε μου!

Ἐχουν ἄλλοι τόσας θλίψεις. . .

— Σὰς ἐννοῶ! συλλογίζεσθε τὴν κυρίαν δὲ Τανναί.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ μέγαρον αὐτῆς.

— Δὲν εἶναι καλὰ, ἔ;

— ὦ! ὄχι!

— Αὐτὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν Βρισέ ἢ Σωσσάνη. Σήμερον ὅμως τὸ πρωὶ ἦτο καὶ αὐτὴ πολὺ εὐθυμῶς.

— Διατί;

— Διότι σὰς ἐπερίμενε.

— Τὴν εἶδον καὶ τὴν ἀφῆκα ἀπελπισ.

— Ἐπροχώρησε πολὺ ἢ ἀσθένειά της; . . .

— Πολύ. Μέχρι τοῦδε ἠδυναμέθα ν'ἀμφιβάλωμεν, νὰ ἐλπίζωμεν. . . Ἄλλ' ἤδη, εἶναι εἰς θλιθερὰν κατάστασιν.

— Γνωρίζω ἓνα, ὁ ὅποιος εὐχαριστεῖται.

— Ποῖον;

— Ἐν τέρας! εἶπε μετὰ πεποιθήσεως ὁ Ρωμαῖος.

— Τὸν σύζυγόν της;

— Μάλιστα τὸν σύζυγόν της! τὸν κύριον μαρκήσιον!

— Πόθεν τὸ γνωρίζεις;

— Σὰς ἐρωτῶ, ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε ποῦ εἶναι ὁ κύριος Στίπ; Ἴδού! ὁ κύριος Στίπ ἔφερε τὸν κύριόν του εἰς Κορμέλι, ὅπου τὸν εἶδον, καὶ πρέπει νὰ ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἐκεῖ πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ὁ Σουβραὶ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη· ἐσκέπτετο τὸν ἐν τῷ καλλοντηρίῳ θόρυβον.

— Πρὸ μιᾶς ὥρας; ἠρώτησε.

— Τοῦλάχιστον, διότι τ' ἀλογά του τρέχουν.

— Καὶ τί ὕπηγε νὰ κάμῃ εἰς τὸ Κορμέλι ὁ Στίπ;

— Αὐτός! Τίποτε. Ὁ κύριος τοῦ ὅμως εἶχε δουλειὰ ἐκεῖ. Εἰς τὸ Κορμέλι ἡ δυστυχὴς Σολάνζη ἀνατρέφει τὸ τέκνον της, εἶπε στεναζῶν ὁ Ρωμαῖος.

— Ἄ! ναι, εἶναι ἀληθές, πῶς δὲν τὸ ἐνεθυμήθην;

— Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ εἰς ἐμένα κατέβη ἡ ἰδία ἰδέα. Ἦθελήσαμε νὰ ἴδωμεν τὴν Σολάνζη, ἢ ὅποια μᾶς ἀπέφευγεν. Ὑπῆγα εἰς τὴν τροφὸν σκεπτόμενος, ὅτι ἴσως θὰ ἦτον ἐκεῖ. Τὸ καταλαμβάνετε, τὴν Κυριακὴν μία νέα εἶναι ἐλευθέρη καὶ τότε θὰ ὑπάγῃ νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί της, διότι ἡ μητέρα εἶναι πάντοτε μητέρα.

— Καὶ εἶδατε ἐκεῖ τὸν μαρκήσιον;

— Ναι καὶ ὄχι. Δηλαδή ἔφθασα πρῶτος. Ἡ Σολάνζη ἦτο ἐκεῖ καὶ ἐξηγήθημεν. Διότι τί τὰ θέλετε, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν ξεκολλήσω ἀπὸ τὸν νοῦ μου. Τὴν ἐνόμιζα ἔνοχον, ἂν καὶ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὸ σκεφθῶ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ μοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό. Ἐνῶ συνωμιλούσαμε, τὸ ἀμάξι τοῦ κυρίου μαρκησίου ἔφθασεν. Ἡ Σολάνζη μ' ἔκρυπεν εἰς ἓνα δωμάτιον ἐκεῖ πλησίον, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τότε ἔμαθον. . .

— Τί λοιπὸν; εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἴσως θὰ δυσαρστηθῆτε, δι' ὅ,τι θὰ σὰς εἶπω, κύριε Σουβραί, ἐπανάλαθεν ὁ Ρωμαῖος, διότι οἱ συγγενεῖς ὑποστηρίζουσι ὁ ἓνας τὸ ἄλλον, καὶ εἶναι φυσικὸν τοῦτο. Ἄν' ἔλεγαν καὶ εἰς ἐμέ τίποτε κακὸν διὰ τὸν ἀδελφόν μου, θὰ μοῦ ἐακοφαίνετο καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος θὰ ἔλεγε τὸ κακὸν αὐτὸ θὰ τὴν εἶχε ἀσχημα.

— Ὁ ἀδελφός σου Ἰωάννης εἶναι τίμιος, Ρωμαῖε, καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὸν κατηγορήσῃ.

— Σωστό. Ἐπεθύμουν νὰ ἔλεγα τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὸν ἐξαδελφόν σας δὲ Τανναί, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἠμπορῶ. Ἄλλὰ τὸσῳ τὸ χειρότερον· καὶ ἐπειδὴ νομίζω ὅτι θὰ θέλετε νὰ γνωρίζετε τὰ τρέχοντα, θὰ σὰς τὰ εἶπῶ ὅλα, διότι σὰς ἐκτιμῶ, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σας τὸν κύριον Οὐγὸν· ὡς πρὸς τὸν ἐξαδελφόν σας Ὀλιθιέρον ὅμως, αὐτὸς εἶναι φαῦλος· καὶ κρίνω καλὸν νὰ δυσπιστῆτε πρὸς αὐτόν, διότι τὸν νομίζω ἰκανὸν νὰ πράξῃ ὅλα τὰ κακὰ.

— Εἰπέ μου ὅ,τι γνωρίζεις, Ρωμαῖε.

— Ἴδού, δὲν θὰ σὰς κρύψω τίποτε· ἀγαπᾶτε τὴν ἐξαδέλφην σας, κυρίαν δὲ Τανναί.

Ὁ κόμης ὠχρίασεν.

— Ἐβλεπα τὴν θλιψὴν σας, τὴν ἀπομάκρυνσίν σας ἀπὸ τὸν τόπον, ποῦ σὰς ἤρεσε τόσον· τοὺς ὀλίγους λόγους ποῦ σὰς ἔφευγον, ὅταν μοῦ ἐκάμαντε τὴν τιμὴν νὰ περναῖτε ὀλίγας στιγμὰς μαζῇ μου, τοὺς ἐνόμιζα ὡς ἐξομολόγησιν, διότι κ' ἐγὼ ἤμουν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν μὲ σὰς. Ἀγαπούσαμεν ὁ καθένας μίαν γυναῖκα, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτὰς ὁ ἄθλιος αὐτὸς τὰς κατέστρεψεν. Ὑπάρχει μόνον μία διαφορὰ.

Ἡ δυστυχὴς Ἐλένη, ὁ ἄγγελος αὐτός, παρεδόθη εἰς αὐτόν, ὑπακούουσα ἐκ σεβασμοῦ εἰς τὴν θέλησιν ἐκείνου τοῦ ὑποκριτοῦ τοῦ θεοῦ της, ἢ ἴσως καὶ ἐξ ὀργῆς, διότι σεῖς δὲν τὴν ἐζητεῖτε· ἤκουσα τοῦτο ἀπὸ ταις κακαῖς γλώσσαις τοῦ Σεβᾶν καὶ ἀπὸ ἐδῶ. Ἐκεῖ ἀπὸ τὴν γραιὴν Εὐφρασίαν, ἐδῶ, ἀπὸ μερικὰς λέξεις τῆς Σωσσάνης. Ἄλλὰ τέλος πάντων ἡ δεσποινὴς Ροσεβιέλ ἐνυμφεῦθη αὐτόν μὲ τὴν θέλησίν της. Ἡ ἄλλη, ἡ Σολάνζη. . . θέλετε νὰ τὸ μάθετε! δὲν παρεδόθη, τὴν ἐβίασε! Μὴ κινήτε τὸ κεφάλι, ἐκείνη δὲν ἐδικαιολογήθη. Ἐκατάλαβε ὅτι δὲν θὰ τῆς ἐπίστευα. Ὑπέφερε τὴν ἀτιμίαν της, καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀλήθεια· τῶρα ἐπληροφόρηθην διὰ τοῦτο.

— Πῶς;

— Πῶς; ἀπλούστατον, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα, καὶ διὰ μίαν ἄλλην αἰτίαν μὲ βλέπετε ὀλιγώτερον λυπημένον, ὀλιγώτερον δυσαρστημένον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Μοῦ ἐστοίχιζε πολὺ νὰ σκέπτομαι, ὅτι ἡ δυστυχὴς αὕτη κόρη — τὴν ὅποιαν ἐγνώρισα παιδίον, καὶ ἡ ὅποια ἐμεγάλωσε σχεδὸν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά μας, ἢ τὸσῳ εἰλικρινῆς, τὸσῳ γελαστή, τὸσῳ τιμῆ, ἔγεινεν αἰφνης, ψεύτρια, φιλάρεσκος, ἀπατεῶν καὶ . . . μία ἀθλία, ἐπὶ τέλους.

Ἡ Σιμώνη, προσεπάθησε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι δὲν ἦτο, ὅσῳ ἐνομίζαμε ἔνοχος, ὡς καὶ σὰς ἤκουσα τότε ποῦ τὸ ἐλέγατε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐπίστευα αὐτά. Ἐπρεπε νὰ ἀκούσω τὸν ἴδιον μαρκήσιον νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, ὅ,τι ἔλεγε ἡ Σιμώνη, ἦτο ἀκριβῶς ἢ ἀλήθεια. Ὑπῆγεν ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα ἓνα πρωὶ ποῦ ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐνδύετο διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Πριερέ, ἐβίασε τὴν θύραν καὶ ἀφοῦ μὲ κάθε τρόπον τὴν παρεκάλεσε, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὴν ὅ,τι ἤθελε ζητήσῃ καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη τ' ἀπέριψε, μετεχειρίσθη τὴν δυνάμιν του, ἐννοεῖς! ὡς κυρίου! Ἐκείνη ὑπερασπίσθη, τὸν παρεκάλεσε, τῷ ὑπεσχέθη νὰ σιωπήσῃ, νὰ μὴν εἶπῃ εἰς κανένα τὴν ἀνανδρίαν του. Πιστεύεις ἴσως, ὅτι τὸν ἔπεισε, ὅτι ἠσθάνθη εἰς ποῖον βαθμὸν μισιτῆ ἦτο ἢ πράξις του ἐκείνη; Ποσῶς. Ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς ὡς δραπέτης τῶν κατέργων, ὡς κτήνος, ἐπάλαισαν καὶ ἰδέτε αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου σηκόνονται, ὅταν σκέπτομαι αὐτὸ ἂν ἤμουν ἐκεῖ θὰ τὸν ἐστραγγάλιζα, καὶ ἴσως αὐτοῦ θὰ καταντήσωμεν. Ἀφοῦ εἶδε ὅτι οὔτε τότε δὲν κατῴρωσε τίποτε, εἰσεύρετε τί ἔκαμε; τῆς ἐτύλιξε τὸ πρόσωπον μὲ ἓνα ἔσωφόριον, καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ κινηθῇ, τὴν ἀτίμασε.

Ὁ Ρωμαῖος ἐσιώπησε.

Δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Μὴ προσέχῃς εἰς ἐμέ, κύριε Ροβέρτε, ἐπανάλαβε σπογγίζων διὰ τῆς χειρὸς τὰ δάκρυά του, εἶναι δάκρυα λύσσης. Ἄ, ἂν ἤμουν ἐκεῖ, ἂν ἤκουον τὰς φωνὰς της, συμφορὰ εἰς αὐτόν. Θὰ τὸν ἐξέσχιζα, θὰ τὸν κατεπάτου μὲ τὰ ποδάρια μου. Ἄλλὰ δὲν εὐρίσκετο κανεὶς ἐκεῖ, ἐκτὸς τῆς Ἀμώνης, ἢ ὅποια ἔφθανεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Αὐτὴ μοῦ τὰ

διηγήθη όλα, ἀφοῦ τὸν ἤκουσε νὰ ζητῆ συγγνώμην διὰ τὴν ἀτιμίαν του. Ὅταν ἡ Σολάνζη ἔμεινε μόνη δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τίποτε. Ἐννοεῖται! Θὰ τὴν περιγελοῦσαν. Μονάχα τῆς Σιμώνης τὰ εἶπεν ὅλα, διότι ἔφθασε τὴν ἰδίαν στιγμή καὶ τὰ ἐμάντευσε ἀπὸ τὴν ἀκαταστασία τοῦ σπιτιοῦ, διότι ὅλα ἐκεῖ ἦσαν ἄνω κάτω. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Σολάνζη ἔγεινε κατηφής καὶ μελαγχολική, ἐκρύβετο ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ δὲν ἐτραγῶδει πλέον, ἐνῶ ἄλλη φορὰ ἦτο τόσον χαρωπή, καὶ ἐπερνοῦσε ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν τῆς μονάχῃ μέσα εἰς τὰ ἔρημα δάση. Διὰ τὴν δυστυχία τῆς ἔμεινεν ἔγκυος. Κανείς δὲν ἐκατάλαβε τὴν κατάστασιν τῆς. Ὁ μαρκήσιος ἐντρέπετο διὰ τὴν πράξιν του, ἤσχετο δὲ εἰς τὸ Σεβὰν σπανίως καὶ οὔτε νὰ τὴν βλέπῃ ἤθελε. Τὴν παρεκάλεσα νὰ μὲ στεφανωθῇ, δὲν ἠθέλησε. Κατόπιν ἀνεχώρησε διὰ τὸ Παρίσι καὶ τὴν συντρόφεισεν ὁ Σερβός, ὁ θάλαμηπόλος τοῦ μαρκησίου. Μετὰ ἕξ μῆνας ἔκαμα ὅ,τι καὶ σεῖς. Ἀπηλπισμένος, διότι τὴν ἔχασα, ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν ξαναἰδῶ καὶ νὰ τῆς ὀμιλήσω. Διατί; οὔτε κ' ἐγὼ τὸ εἰζέυρα. Σήμερον τὸ πρῶν τὴν εἶδα πρῶτην φορὰν. Γνωρίζετε τώρα τὸ ἕνα μέρος ἀπὸ ὅσα ἤκουσα. Ἴδου τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον καὶ σὰς ἐνδιαφέρει: Πρέπει νὰ προσέχετε διὰ τὴν ἐξαδέλφην σας.

— Τὴν ἀπειλοῦν;

— Δὲν λέγω αὐτό· ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί, διότι ἔχει φθάσει εἰς μεγάλην ἀπελπισίαν ἀπὸ τὰς ἀρνήσεις τῆς Σολάνζης. Ἐκείνη δὲ ἐρεθισμένη ἀπὸ τὰς θλίψεις δύο ὀλοκλήρων χρόνων, καὶ ἐπειδὴ ἔχει ἐκεῖνο τὸ παιδίον διὰ τὸ ὁποῖον θυσιάζει τὰ πάντα...

— Τελείωσε.

— Σήμερον τὸ πρῶν ὁ μαρκήσιος τὴν παρεκάλε νὰ λησμονήσῃ τὸ ἔγκλημά του, νὰ δεχθῇ τὰς προσφοράς του, δηλαδὴ ὅσα ἐπιθυμῆσῃ χρήματα καὶ γείνη ἐρωμένη του. Ἡ Σολάνζη δὲν ἠθέλησε ὡς πάντοτε. Ἐκεῖνος ὠμιλοῦσε μὲ ἕνα ὕφος ξηρόν, διαφορετικὸν ὅλως διόλου ἀπὸ τὰς παρακλήσεις του, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκείνη τῷ εἶπε: «Ὅταν μὲ νυμφευθῆς, ὅταν δώσης ἐν ὄνομα εἰς τὸ παιδί σου, τότε θὰ ὑποχωρήσω. Μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν δέχομαι, διαφορετικὰ δὲν θὰ δεχθῶ ποτέ».

— Καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε;

— Ἦτο ἀγοροπωλησία... ἐπίστευα ὅτι δὲν θὰ τὸ παρεδέχετο, ἀλλ' ἐδέχθη.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐλεύθερος!

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέξετε, διότι θὰ θελήσῃ νὰ γείνη. Ὁ κόμης οὐδὲν ἀντέταξεν ἐξήταξε μόνον τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ρωμαίου, ὅστις εἶχε κατασταθῆ αἰφνης κατηφής.

Προφανῶς ὁ Ρωμαῖος ἔκρυπτε κάτι τι ἄλλως ἢ φαινόμενη ἐκείνη ἀθυμία, ἣν εἶχε παρατηρήσει ὁ κόμης, θὰ ἦτο ἀδικαιολόγητος.

— Ἀλλὰ ἀφοῦ ἐκείνη δέχεται, παρέτήρησε πάλιν ὁ κόμης.

— Τί θέλετε νὰ κάμῃ; εἶπε ζωηρῶς ὁ

Ρωμαῖος. Ἐπὶ τέλους αὐτὴ εἶναι ἐλεύθερα, ἐὰν ὁ μαρκήσιος δὲν εἶναι. Σκεφθῆτε τὴν θέσιν τῆς· ἐκείνη δὲν βλέπει παρὰ τὸ συμφέρον τοῦ υἱοῦ τῆς, τὸ ὁποῖον ναὶ μὲν εἶναι προῖον βίας, ἀλλ' εἶναι πάντα παιδί τῆς· αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ἴσως ἐσκέφθη τὸν γάμον αὐτὸν διὰ ἐκδίκησιν, διὰ ἰκανοποίησιν· αὐτὸ οὔτε καὶ ἐγὼ τὸ εἰζέυρω. Πήγγαινε τώρα τοῦ λόγου σου νὰ ζητᾷς λόγον διὰ τὰς πράξεις τῆς ἀπὸ μίαν κόρην ὠργισμένην, προσβεβλημένην, ἀδύνατον, νευρικήν, ἐρεθισμένην ἀπὸ τὴν ἐκ τῆς πατρίδος τῆς ἐξορίαν, ἀπὸ τὸ αἰσχος, ἀπὸ τὴν πενίαν πρὸ πάντων, διότι καθὼς ἔμαθα σήμερον, ἐπέρασε βοαδυναίς κατὰ ταῖς ὁποίας δὲν ἐδειπνοῦσε! Πέ τῆς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων, τῆς κυρίας μαρκησίας δὲ Τανναί παραδείγματος χάριν, μιᾶς ἀγίας, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ ἡ ὁποία φέρει ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἀποστρέφεται. Θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὅτι ἐκείνη οὔτε γνωρίζει, οὔτε ἀνακατεύεται εἰς αὐτά, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἀγαπᾷ παρὰ τὸ παιδί τῆς καὶ δι' ὅλα τ' ἄλλα ὀλίγον φροντίζει. Τί τὰ θέλετε! παρεδέχθη καὶ ἄς μὴ ἐξετάζομεν τὴν ἀφορμὴν· σὰς λέγω ὅτι ἡ ὑπόσχεσις αὐτῆ ἔγεινε μεταξὺ των. Ἦμουν ἐκεῖ παρὼν καὶ σὰς τὸ λέγω πάλιν, προσέξατε! Δὲν πρέπει βέβαια νὰ φοβῆσθε ἀπὸ τὸ πτωχὸ αὐτὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον στενοχωροῦν αἱ περιστάσεις, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνον· ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐπίφοβος καὶ ὅταν ἕνας ἄνθρωπος τῆς τάξεώς του κάνει τέτοιαις συμφωνίαις, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλα πρέπει κανεῖς νὰ τὰ φοβῆται. Σὰς εἰδοποίησα.

Ὁ κύριος Σουβραί, ὅπως καὶ ὁ Ρωμαῖος, ἦτο σχεδὸν χωρικός, ἄνθρωπος τῶν δασῶν, κυνηγὸς ἐξ ἐπαγγέλματος.

Πᾶς ἀληθὴς κυνηγὸς ἐκ τῶν μεσογείων ἐπαρχιῶν, μετέχει κάπως τοῦ λαθροθήρα.

Ὁ κόμης ἦτο συνειθισμένος νὰ μάχηται, νὰ κατασκοπεύῃ τὰ διαβήματα τοῦ θηράματος, νὰ τὸ συλλαμβάνῃ αἰφνης καὶ ἀπροόπτως, νὰ τὸ ἀκολουθῇ, νὰ τὸ στενοχωρῇ.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἴδους τούτου εἶναι λίαν ἐπίφοβοι, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ παλαίσωσι πρὸς ἀνθρώπους· μεταχειρίζονται καὶ δι' αὐτοὺς πανουργίας καὶ δόλον, ὅπως καὶ πρὸς τοὺς λύκους καὶ τοὺς ἀγριοχοίρους.

Ἦννόησεν ὅτι ὁ Ρωμαῖος τῷ ἔκρυπτε μέρος τοῦ μυστηρίου ἐκείνου καὶ ἔπρεπε νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸ μαντεύσῃ ὁ ἴδιος, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ τῷ ὁμολογήσῃ ὁ Ρωμαῖος.

Ἐπὶ τέλους βράδύτερον θὰ ἐσκέπτετο. Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκετὰ ἔμαθεν. Ὁ ἐξαδέλφος του ἀπόφασιν εἶχε νὰ νυμφευθῇ τὴν Σολάνζην. Διὰ νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ σημείου τούτου, θὰ ἦτο βεβαίως κατειλημμένος ἐκ τῶν ἀκαταμαχῆτων ἐκείνων παθῶν, πρὸ τῶν ὁποίων δὲν ὀπισθοδρομεῖ τις, ἐξ ἐναντίας δὲ θραύει τὰ πάντα κατὰ τὴν διάβασιν του.

Ἐν διαστήματι ἐνὸς δευτερολέπτου, ὁ κόμης ἀνεμνήσθη τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας.

Δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ.

Ἀνελογίσθη τὴν ἐν τῷ καλλυνητρίφ σκηνῇ.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐκεῖνος εὐρίσκετο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἑλένης, ὁ μαρκήσιος, ἐπανελθὼν εἰς τὸ μέγαρον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ καλλυνητρίον καὶ ἀναμφιδύτως κατέλαβε τὸ μυστικὸν αὐτῶν.

Ὁ ἦχος τῆς σκανδάλης τοῦ ὄπλου, εἰς δὲν τὸ οὖς του ἦτο λίαν ἐξησκημένον, δὲν ἠδύνατο νὰ διαλάβῃ αὐτόν.

Διέβλεπε καθαρῶς τὸ σχέδιον τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Ὀλιβιέρος κατ' ἀρχὰς ἐδίστασεν, ἔπειτα ὀπισθοδρόμησεν ἀπέναντι τῆς δολοφονίας.

Ἡ λιποθυμία τῆς Ἑλένης τὴν ἔσωσεν!

Ὁ Ροβέρτος, βεθυθισμένος εἰς τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο μυστήριον, οὔτινος πρὸ ὀλίγου ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ τῷ ἔδωκε τὴν κλεῖδα, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐν σιωπῇ. Ἐν τῇ εἰλικρινῇ ἐκείνῃ θλίψει ἐδόθη ἄφωνος ὑπόσχεσις ἀμοιβαίως ὑποστηρίξεως καὶ βοηθείας, καὶ ὁ Ροβέρτος ἐξῆλθεν ἀνταλλάξας μετὰ τοῦ Ρωμαίου βλέμμα πλήρες θλίψεως.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀντιμετώπισε τὸν Στίπ; οὔτινος ἡ εἴσοδος ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν συντρόφων του, τῶν εὐθύμων καὶ χαρωπῶν, τῶν οὐδόλως σκεπτομένων διὰ τὰς ἀθλιότητας καὶ τὰ ἀπαίσιμα πάθη τῶν κυρίων των!

Δ'

Ἡ Σολάνζη φαρξιάς πρὸς τὸν κ. δι - Τανναί.

16 Ἰανουαρίου 1870.

«Δὲν δέχομαί τι, κύριε μαρκήσιε, ἐξ ὅσων ἔχετε τὴν γενναϊότητα νὰ μοι προσφέρητε. Τὸ μικρὸν οἶκημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἤδη κατοικῶ, ἐν ὀδῷ Προβιγίας, μοι ἀρκεῖ. Ὁφείλω τούτο εἰς τὴν ἀγαθότητα φίλης ἐκ Μορβάν, ἣν ἔχον ἄλλοτε ὑποχρεῶσαι, καὶ τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἤξιώσε νὰ μοι ἀποδώσῃ ἑκατονταπλασίαν τὴν μικρὰν ὑπηρεσίαν, ἣν τὴν προσέφερα, τὰ ἐπιπλα δηλαδὴ, ὅσων εἶχον ἀνάγκην καὶ κατοικίαν, εἰς ἣν εὐχαριστοῦμαι αὐτὰ μοι ἀρκούν.»

«Ἐκτὸς τούτου, ὅπως γνωρίζετε, εὐρον θέσιν πωλητριάς, παρὰ τῇ ἀρχαίᾳ κυρίᾳ μου, ἐν τῇ ὀδῷ Εἰρήνης· μὲ μεταχειρίζονται ἐκεῖ εὐγενῶς καὶ ἀπολαμβάνω τὰ ἀναγκαιοῦντα δι' ἐμὲ καὶ τὸ τέκνον μου.»

«Δὲν ἐπιθυμῶ, ἐὰν πραγματοποιήσῃτε τὴν ὑπόσχεσίν σας· καὶ μὲ εὐρητε πρόθυμον νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἰδικήν μου, ὅταν μὲ καλέσητε πρὸς τούτο, νὰ εἶπῃ τις ὅτι δίδεται τὸ ὄνομά σας εἰς γυναῖκα συντηρουμένην ὑπὸ ἄλλου· νομίζω ὅτι τούτο εἶναι τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὄνομα.»

«Οὐδεμίαν σχέσιν θὰ ὑπάρξῃ μετὰ ξύμας.»

«Τὸ μέγεθος τῆς θυσίας σας μόνον θὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τὸ μέγεθος τῆς προσβολῆς καὶ τὰς θλίψεις, αἵτινες παρεκολούθησαν αὐτήν.»

«Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ συνδεθῶ πρὸς ὑμᾶς διὰ δεσμοῦ, εἰς ὃν μόνον θὰ ὑποταχθῶ, δὲν πρέπει νὰ μοι προσφέρτε τι, οὔτε ν' ἀπαιτήσέτε τι παρ' ἐμοῦ.

«Τὰ παθήματα καὶ αἱ στερήσεις τῶν δι.στυχῶν ἡμερῶν μὲ κατέβαλον, ἀλλὰ δὲν μ' ἐπεισαν νὰ παραδοθῶ. Αἱ ἀπολαύσεις καὶ αἱ ὑποσχέσεις τοῦ πλούτου δὲν μὲ διαφθείρουν.

«Σολάνζη Φαρζεάς».

*
* *

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ πρὸς τὴν Σολάνζην Φαρζεάς.

17 Ἰανουαρίου

«Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὴν τοιαύτην ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἀντίστασίν σου· αὕτη μὲ θλίβει καὶ μὲ ἀπελπίζει.

«Δὲν συνεδέθημεν ἀπὸ τοῦδε διὰ τῆς ἀμοιβαίας θελήσεώς μας; Ἀμφιβάλλεις ἄρα διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως τοσάκις ἐπαναληφθείσης ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, ἅς καθ' ἐκάστην σοὶ γράφω;

«Θὰ ἡσθάνομην ὅσῃν δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς χαρὰν, ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι περικυλοῦσαι ἐκ τῆς πολυτελείας δι' ἣν ἐγεννήθης, ὅτι οὐδὲν τῶν περὶ σέ προσβάλλει τὴν φιλοτιμίαν σου, καὶ ὅτι ζῆς ἐν τῇ ἀνέσει, ἣν ὁ καλὸς μου ἀστὴρ ἐπιτρέπει νὰ σοὶ προσφέρω.

«Ἐπεφόρτισα τὸν Σερβέε, ὅστις εἶναι ἀφοσιωμένος, νὰ μοὶ εὔρη μικρὸν μέγαρον, ἐν καλῇ συνοικίᾳ, εὐαέρῳ καὶ καταλλήλῳ, καὶ εὔρε τοιοῦτον πρὸς πώλησιν, μὲ συμφέροντας ὄρους.

«Εἶναι φωλεὰ ἐκ χλόης καὶ ἀνθέων, πλησίον τῆς θριαμβευτικῆς Ἀψιδος καὶ τοῦ δάσους.

«Ἐχει θερμοκῆπιον πλησίον τῆς αἰθούσης.

«Τὰ πάντα εἶναι θαυμασιῶς διατεθειμένα μ' ἐντελῆ καλαισθησίαν.

«Τὸ ἐπεσκέφθην πρὸ ὀλίγου.

«Θὰ εἶσαι μετὰ τοῦ τέκνου σου, τοῦ ἰδικοῦ μου, Σολάνζη, ὑπηρετουμένη ὑπὸ ἀνθρώπων εἰς σέ ἀνηκόντων, ἐλευθέρῳ ὅσον ἤδη δὲν εἶσαι, διότι οὐδεὶς θὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σέ διατάξῃ, ἐνῶ σὺ θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃς ἄλλους. Ποία διαφορὰ πρὸς τὴν ζωὴν, ἣν ἤδη διάγεις, καὶ ἣτις πιστεύω θὰ σέ στενοχωρεῖ πολὺ.

«Ἐὰν μοὶ τὸ συγχωρῆς θὰ ἔρχωμαι νὰ σέ βλέπω, νὰ διέρχωμαι στιγμὰς τινὰς πλησίον σου καθ' ἐκάστην καὶ τότε οὐδεὶς θὰ ἦτο εὐτυχέστερος ἐμοῦ.

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κατῴρθουν νὰ ἐξαλείψω ἐντελῶς τὴν ἀποστροφήν σου, καὶ ὅτι θὰ ἡδυνες τὰς τκούσας τὰς ἀηδεῖς τῆς προσδοκίας ὥρας.

«Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον διακαῶς ἀποβλέπω εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἣτις θὰ μᾶς ἐνώσῃ πάλιν καὶ πόσον ἀποστέφομαι πᾶν ὅ,τι μᾶς χωρίζει!

«Σὲ ἀγαπῶ διακαῶς, παραφόρως.

«Διατὶ δεικνύσαι ἄκαμπτος;

«Διατὶ βραδύνεις τὴν στιγμὴν τῆς ἐνώσεώς μας; Ἡ συγκατάθεσις ἐδόθη, τί λείπει ὅπως σφραγίσῃ τὴν ἔνωσίν μας, ἣ μάταιοι τύποι, οὓς προθύμως θέλω ἐκτελέ-

σει ἅμα ὡς αἱ περιστάσεις, αἱ ἀνυπομόνως προσδοκώμεναι, μοὶ ἀποδώσωσι τὴν ἀνεξερτησίαν μου.

«Διατὶ ὀμιλεῖς περὶ τοῦ κόσμου; Ἐκεῖνος οὔτε μᾶς συλλογίζεται! οὔτε ἀναγνωρίζει τὰς θυσίας, εἰς ἅς ὑποβάλλεις σεαυτὴν, ὅπως διαφυλάξῃς τιμὴν, περὶ ἧς οὐδὲν φροντίζει. Ὁ κόσμος δὲν τὸ γνωρίζει.

«Εἰς τὸ καταφύγιον, ὃ σοὶ προτείνω, τίς θὰ μάθῃ, πόθεν ἔρχεσαι, πῶς ὀνομάζεσαι ἢ τί πράττεις;

«Ἄλλως τε ὁ κόσμος ἡσυχολήθη ἀρκούντως δι' ἐσέ, Σολάνζη, ἕνεκα τοῦ κάλλους σου, δι' οὐ μὲθ' ὑπερηφανείας θὰ κοσμηθῶ, καὶ θὰ σοὶ συγχωρήσῃ εὐκόλως ὅτι ἠθέλησα νὰ λάμψῃς, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σέ ἔπλασε πρὸς τοῦτο, ὅπως οἱ ἀδάμαντες εἰς τὰ φῶτα καὶ τὰ ἄνθη εἰς τὸν ἥλιον.

«Ὁ κόσμος συγχωρεῖ τὰ πάντα εἰς τὰς δύο μεγάλας, τὰς ἀκταβλήτους δυνάμεις, τὰς μόνας ἴσως ἅς οὐδεὶς διαφιλονεικεῖ, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς ἀμφιβολίας· τὸν πλοῦτον δηλαδὴ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν καλλονὴν διὰ τὰς γυναῖκας.

«Πρᾶξον λοιπὸν ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει καὶ θέλεις εὐκόλως συγχωρηθῆ.

«Ἄλλ' ἐὰν κατὰ τύχην δὲν δεχθῆς τὸ μέγαρον τοῦτο, τὴν θελκτικὴν φωλεάν, ἣν σοὶ προσφέρω, ὅπως βραχυῖνης τὰς ἀηδίας τῆς προσδοκίας, ἐὰν ἀπορρίπτῃς τοῦτο ἐκ φόβου μὴ καταχρασθῶ τῆς δωρεᾶς ταύτης, ὅπως σέ βλέπω καὶ σέ στενοχωρῶ διὰ τῶν παρακλησέων μου, δέχθητι αὐτὸ καὶ ἀνευ τούτου...

«Ἐπόσχομαι οὔτε κἂν νὰ εἰσέλθω ἐν αὐτῷ ἐὰν σὺ δὲν τὸ θελήσῃς.

«Θὰ εὐχαριστοῦμαι ἀπολαμβάνων τῆς χαρᾶς, τοῦ νὰ σέ βλέπω καθ' ἐκάστην εἰς τὸ παράθυρον· ἐὰν δὲ μοὶ κρούπτῃς ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, τότε θὰ μοὶ εἶναι ἀκόμῃ γλυκύπικρος εὐχαρίστησις νὰ βλέπω τοὺς τοίχους, οἵτινες σέ στεγάζουν νὰ σκέπτωμαι ὅτι εὐρίσκειαι ἐκεῖ ὅπως ἐγὼ ἐπιθυμῶ καὶ ὅτι ἀπολαμβάνεις τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ ἦσαι πλησίον τοῦ παιδίου ἐκείνου, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶσαι σήμερον κεχωρισμένη.

«Μὲ στενοχωρεῖς, Σολάνζη, ἡ σκέψις ὅτι ἡ γυνή, εἰς ἣν ὑπεσχέθην τὸ ὄνομά μου, ἦν θέλω μέχρις ἐμοῦ νὰ ὑψώσω, ἣτις εἶναι ἤδη σύζυγός μου, καὶ ἣτις ὡς πρὸς ἐμὲ εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς μακρησία δὲ Τανναί, ἐγκύπτει ἐπιπόνως ἐργαζομένη, καὶ ἐγκλείεται εἰς κατοικίαν ἀναξίαν αὐτῆς, ὡς ἀπλῆ ἐργάτις, καὶ ἣτις ἐπὶ τέλους, παρὰ τὰς διαβεβαιώσεις σου, ὑπακούει εἰς τὰς διαταγὰς προῖσταμένης, καὶ δέχεται παρατηρήσεις σιωπῶσα καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσα.

«Σκέφθητι καὶ ἀποκρίθητι.

«Σὲ ἀγαπῶ, Σολάνζη, σὲ λατρεύω.

«Ἐνίοτε ἐξάνισταμαι κατὰ τοῦ κράτους, ὅπερ ἐπ' ἐμοῦ ἔλαβες, καὶ εἰς ὃ ἐν τούτοις ὑποτάσσομαι ἀσπαζόμενος τὰς σκληρὰς σου χεῖρας.

«Ὁλιδιέρος»

[Ἐπεται συνέχεια.]

*K.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐὰν τοῦ βίου μου τὸ στάδιον ἦτο διάφορον, ἤθελον βεβαίως προτιμῆσαι ὅπως ὁ πατήρ μου μείνῃ ἀγαμος. Μονογενὴς πᾶντα τυγχάνων, ἤθελον κληρονομήσει πάντα αὐτοῦ τὰ πλούτη, καὶ, εἰ μὴ τι ἄλλο, τὴν δημοκρατίαν τοῦ τόπου τούτου. Γνωρίζετε ὅμως τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς ἀποφάσεώς μου.

Καίτοι ἀνάξιος καὶ ταπεινός, αἰσθάνομαι ἀκατάσχετον κλίσιν πρὸς τὴν ἱερωσύνην τοῦ κόσμου δὲ τὰ ἀγαθὰ ὀλίγην ἐξακουσῖν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου. Ἐὰν ἐν ἐμοὶ ὑπάρχει τι τῆς ζωηρότητος καὶ τῶν σφοδρῶν παθῶν τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ταῦτα δέον νὰ μεταχειρισθῶ, ὅπως ἀναπτύξω δραστήριον καὶ γόνιμον εὐεργετικότητα. Τὰ πολλὰ βιβλία, ἅτινα μοὶ ἐδώσατε πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἡ γνώσις, ἣν ἔχω τῆς ἱστορίας τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, προσθέτουσιν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ μου περιεργείᾳ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαδώσω τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ προτρέπουσι νὰ μεταβῶ ὡς ἱεραπόστολος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀνατολῆς.

Θὰ ἐγκαταλίπω τὴν Ἰσπανίαν καὶ θὰ ὑπάγω εἰς μεμακρυσμένης χώρας νὰ κηρύξω τὸ Εὐαγγέλιον. Οὐδέμια μὲ κινεῖ κενοδοξία· δὲν θεωρῶ ἐμαυτὸν ἀνώτερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τὴν ἰσχὺν τῆς πίστεώς μου, τὴν ἐπιμονὴν ἣν αἰσθάνομαι, τὰ πάντα, μετὰ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀρωγὴν καὶ χάριν, ὀφείλω εἰς τὴν ἐπιμελελημένην ἀνατροφήν, εἰς τὴν ἀγίαν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὰ καλὰ ὑμῶν παραδείγματα, ἀγαπητῆ μου θεῖε.

Δὲν τολμῶ σχεδὸν νὰ ὁμολογήσω εἰς ἐμαυτὸν ἐν πρᾶγμα· ἀλλὰ, παρὰ τὴν θέλησίν μου, τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἡ σκέψις αὕτη, αὐτὸ τὸ σόφισμα ἐπανέρχεται συνεχῶς εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ, ὡς ἐκ τούτου, θέλω καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω εἰς ὑμᾶς· δὲν μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ σὰς ἀποκρύψω καὶ αὐτὰς τὰς μυχιαϊτάτας καὶ ἀκουσίας μου σκέψεις. Μ' ἐδίδαξατε ν' ἀναλύω τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς, ν' ἀνευρίσκω τὰς καλὰς ἢ κακὰς αὐτῶν αἰτίας, νὰ ἐξετάζω τὰ ἐνδόμυχα βᾶθη τῆς καρδίας, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ ἐρευνῶ λεπτομερῶς τὴν συνείδησίν μου.

Πολλάκις ἐσκέφθην περὶ δύο ἀντιθέτων μεθόδων ἀνατροφῆς, τῆς μὲν τῶν προσπαθούτων νὰ τηρήσωσι τὴν ἀθρότητα — ἣν συγχίζουσι μετὰ τῆς ἀγνοίας — καὶ φρονούντων ὅτι τὸ ἀγνωστον κακὸν δύναται τις ν' ἀποφύγῃ εὐκολώτερον ἢ τὸ γνωστόν, τῆς δὲ τῶν δεικνυόντων θαρραλέως εἰς τὸν μαθητὴν τὸ κακὸν ἐν πάσῃ τῇ εἰδεχθεῖ αὐτοῦ γυμνότητι, ὅπως τὸ ἀπεχθάνηται καὶ τὸ ἀποφεύγῃ. Θεωρῶ ἐπάναγκες νὰ γνωρίσῃ τις τὸ κακόν, ὅπως κάλλιον ἐκτιμῆσῃ τὴν θεῖαν ἀγαθότητα. Καὶ εὐγνωμονῶ ὑμῖν, ὅστις διὰ τῆς μελιρροῦτος διδασκαλίας σας, μοὶ ἐ-

δείξατε τό τε κακόν και τό καλόν, ὅπως δυνηθῶ τοῦτο μὲν νὰ ἐπιθυμῶ, ἐκεῖνο δὲ ν' ἀποφύγω ἐν πλήρει συνειδήσει και ἐπιγνώσει. Χαίρω ὅτι δὲν εἶμαι ὅλως ἀθῶος, και ὅτι χωρῶ εὐθύ πρὸς τὴν ἀρετὴν και πρὸς τὴν τελειότητα—ὅσον ἐπιτρέπεται εἰς ἄνθρωπον—ἐν γνώσει πασῶν τῶν δυσχερειῶν τοῦ βίου, μὴ ἀγνοῶν δὲ πόσον εὐχερῆς, ὁμαλὴ και ἀνθοστόλιστος φαίνεται ἡ πρὸς τὴν αἰωνίαν ἀπώλειαν ἄγουσα.

Σὰς εὐγνωμονῶ ἐπίσης διὰ τὴν ἐπιείκειαν, ἣν μ' ἐνεπνεύσατε διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ πλησίον μου. Λέγω πάντα ταῦτα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ ὑποθέσεως τόσον λεπτῆς, ὥστε μόλις εὐρίσκω λέξεις ὅπως τὴν ἐκφράσω. Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἑμαυτὸν: Ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη ἔχει ὡς βάσιν, ἐν μέρει τουλάχιστον, τὸ εἶδος τῶν μετὰ τοῦ πατρὸς σχέσεών μου; Ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου, ἐσυγχώρησα αὐτῷ τὴν διαγωγὴν του πρὸς τὴν μητέρα μου, τὸ θῦμα τῆς ἐλαφρότητος αὐτοῦ.

Ἐξετάζω ἑμαυτὸν ἐπισταμένως και οὔτε κἀν σκιάν μίσους ἀνκαλύπτω ἐν τῇ καρδίᾳ μου· ἐξ ἐναντίας ἡ καρδία μου εἶνε μεστή εὐγνωμοσύνης. Ὁ πατήρ μ' ἀνέθρεψε μετὰ στοργῆς· προσεπάθει νὰ τιμήσῃ ἐν ἐμοὶ τὴν μνήμην τῆς μητρός μου, και θὰ ἔλεγε τις ὅτι διὰ τῶν πρὸς ἐμέ φροντίδων και θωπειῶν του ἤθελε νὰ πράξῃ τὴν ὠριμισμένην αὐτῆς σκιάν, ἐὰν ἡ σκιά, ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου, ἦτις ὑπῆρξεν ἄγγελος ἀγαθότητος, ἠδύνατό ποτε νὰ συλλάβῃ ὀργήν. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι αἰσθάνομαι ἄπειρον πρὸς τὸν πατέρα μου εὐγνωμοσύνην· μὲ ἀνεγνώρισε και ὁ, τὸ σπουδαιότερον, δεκαετὴ μὲ ἀπέστειλε πρὸς ὑμᾶς, εἰς ὃν ὀφείλω πᾶν ὅ, τι εἶμαι.

Ἐὰν ὑπάρχη ἐν τῇ καρδίᾳ μου σπόρος ἀρετῆς, ἐὰν ἐν τῷ νῷ μου ἀρχὴ γνώσεων, ἐὰν ἐν τῇ θελήσει μου καλὴ και ἔντιμος πρόθεσις, ταῦτα πάντα εἰς ὑμᾶς τὰ ὀφείλω.

Ἡ πρὸς ἐμέ ἀγάπη τοῦ πατρὸς μου εἶνε ὑπερβάλλουσα, μεγίστη ἡ ὑπόληψις, ἣν ἔχει δι' ἐμέ, εἶνε πολὺ τῆς ἀξίας μου ἀνωτέρα. Ἴσως, ἐν τούτῳ ἔχει μέρος και ἡ κενοδοξία. Ἐν τῇ πατρικῇ στοργῇ ἐνυπάρχει τι τὸ ἐγωϊστικόν. Πᾶσάν μου τὴν ἀξίαν — ἐὰν εἶχον — ἤθελε θεωρήσει ὁ πατήρ μου ὡς ἰδίαν του πλάσιν, ὡς ἐὰν ἤμην ἀπαύγασμα τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ, σωματικῶς τε και πνευματικῶς. Ὅπως δὴποτε ὁμῶς νομίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ και ὅτι ἐν τῇ ἀγάπῃ ταύτῃ ἐνυπάρχει τι τὸ ἀνεξάρτητον και ἀνώτερον τοῦ ἐγωϊσμοῦ τούτου.

Αἰσθάνομαι μεγίστην γαλήνην συνειδήσεως, και εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν Θεόν, διότι τοῦ αἵματος και τῆς φύσεως οἱ μυστηριώδεις δεσμοὶ μὲ ἀναγκάζουσιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ καθήκοντος, ν' ἀγαπῶ και νὰ σέβωμαι τὸν πατέρα μου. Θὰ ἤτο φρικτὸν νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ και μόνον νὰ βιάσω ἑμαυτὸν νὰ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως ἐκτελέσω θεῖαν παραγγελίαν.

Ἄλλὰ, και εἰς τοῦτο μὲ τύπτει ἡ συ-

νειδήσις, ἡ ἀπόφασίς μου τοῦ νὰ γείνω κληρικός και νὰ μὴ δεχθῶ ἢ μόνον ἐν ἐλάχιστῳ μέρει τὴν μεγίστην περιουσίαν, ἣτις θὰ μοὶ ἀνήκει ὡς κληρονομία, και ἣν δύνκαμαι νὰ καρποῦμαι ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς μου, προέρχεται μόνον ἐκ περιφρονησεως τῶν τοῦ κόσμου και ἐξ ἀληθοῦς πρὸς τὸν θρησκευτικὸν βίον κλίσεως, ἡ ἐμφωλεύει ἐν ἐμοὶ ὑπερηφάνειά τις, κρυφία τις μνησικακία κάτι τι τὸ μὴ συγχωροῦν ὅ, τι ἡ μήτηρ τόσον γενναίως, συνεχώρησεν; Ἡ ἀνησυχία αὕτη μὲ ἐνοχλεῖ ἐνίοτε· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς, τὴν λύω ὑπὲρ ἐμοῦ και πείθομαι ὅτι δὲν εἶμαι ὑπερήφανος πρὸς τὸν πατέρα μου· νομίζω ὅτι θὰ ἐδεχόμην παρ' αὐτοῦ πᾶν ὅ, τι ἔχει, ἐὰν εἶχον ἀνάγκην, και χαίρομαι, διότι εὐγνωμονῶ αὐτῷ τόσον διὰ τὰ ὀλίγα ὅσον και διὰ τὰ πολλά.

Χαῖρε, θεῖε, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σὰς γράφω λεπτομερῶς και διὰ πολλῶν, ὡς μοὶ κερηγγέλλετε· οὐχὶ ὁμῶς τόσον ὅσον σήμερον, ἵνα μὴ γείνω πολὺλογος.

***

Τῆ 28 Μαρτίου.

Ἀρχίζω νὰ ἀνιῶ ἐκ τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, και αἰσθάνομαι καθ' ἐκάστην μεζονα ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανέλθω παρ' ὑμῶν και νὰ γείνω ἱερεύς· ὁ πατήρ μου ὁμῶς ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ συνοδεύσῃ και νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐπίσημον ταύτην πράξιν, ἀπαιτεῖ δὲ παρ' ἐμοῦ νὰ διαμεῖνω ἐνταῦθα δύο τουλάχιστον μῆνας μετ' αὐτοῦ. Εἶνε τόσον προσηνής, τόσον περιποιητικὸς πρὸς ἐμέ, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ μὴ τὸν εὐχαριστήσω καθ' ὅλα. Θὰ μείνω, λοιπὸν, ἐνταῦθα ὅσον καιρὸν θελήσει ὁ πατήρ μου. Ἴνα τὸν εὐχαριστήσω ἐκβιάζω τὸν ἑαυτὸν μου και προσπαθῶ νὰ δείξω ὅτι μ' εὐχαριστοῦσιν αἱ ἐνταῦθα διασκεδάσεις, αἱ ἐξοχικαὶ ἐκδρομαὶ και αὐτὸ τὸ κυνήγιον· τὸν συνοδεύω παντοῦ. Προσπαθῶ νὰ φανῶ θερμότερος και ζωηρότερος ἢ ὅσον πράγματι εἶμαι.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ χωρίῳ — οἱ μὲν ἀστεϊζόμενοι, οἱ δὲ ἐγκωμιάζοντες—μὲ ὀνομάζουσιν ἄγιον, προσπαθῶ ἐκ μετριοφροσύνης ν' ἀποκρύψω τῆς ἀγιωσύνης ταύτης τὰς ἐξωτερικεύσεις ἢ νὰ τὰς καταστήσω μᾶλλον ἠδεῖς και ἀνθρωπίνους διὰ τῆς αἰδούς, προσποιούμενος γαλήνιον τινα και κόσμιον εὐθυμίαν, ἣτις οὐδέποτε συνεβάδισεν οὔτε μετὰ τῆς ἀγιωσύνης οὔτε μετὰ τῶν ἁγίων. Ὁμολογῶ, ἐν τούτοις, ὅτι οἱ ἀστεῖσμοι και αἱ ἐορταί, αἱ χονδροειδεῖς εὐφυολογίαι και ἡ θορυβώδης κίνησις ἐνταῦθα μὲ ἐνοχλῶσι. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω φιλοκατήγορος, καιταὶ γράφω ὑπὸ τύπον μυστικότητος και πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἐνίοτε σκέπτομαι ὅτι δυσκολώτερον, ἀλλὰ και λογικώτερον και ἀξιώτερον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐπιχειρήσῃ τις τὴν ἠθικοποίησιν και κατήγησιν τῶν ἀνθρώπων τούτων, ἢ νὰ πορευθῇ εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Κίναν, ἢ τὴν Περσίαν, ἀφίνων τόσους συμπολίτας του, ἂν ὄχι διεστραμμένους καθ' ὅλοκληρίαν, τουλάχιστον διεφθαρμένους πως.

Τίς εἰξέυρει! Λέγουσιν ὅτι αἱ νεώτεροι ιδέαι, ὁ ὕλισμός και ἡ ἀπιστία πταίουσιν διὰ πάντα ταῦτα· ἐὰν πταίωσιν ὁμῶς, ἐὰν τόσας παράγουσι κακὰς συνεπειάς, τοῦτο πιθανῶς συμβαίνει κατὰ τρόπον παραδόξον, μαγικόν, διαβολικόν, οὐχὶ ὁμῶς διὰ φυσικῶν μέσων· ἐπειδὴ οὐδεὶς βεβαίως τῶν ἐνταῦθα ἀναγινώσκει καλὰ ἢ κακὰ βιβλία· και διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διαφθείρωνται διὰ τῶν σήμερον κατακλυζουσῶν ἡμᾶς κακῶν ἀρχῶν. Μὴ αἱ κακαὶ ἀρχαὶ ὡς μίασμα ἢ ἐπιδημία τις εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ; Ἴσως, και αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε κακεντρεχῆς ἡ ιδέα μου αὕτη, ἣν εἰς ὑμᾶς μόνον ἀνακοινῶ· Ἴσως πταίει αὐτὸς ὁ κληρὸς; Εὐρίσκεται ὁ ἐν Ἰσπανίᾳ κληρὸς εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του, Διδάσκει και κατηγεῖ τὰ χωρία; Δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο διὰ πάντων τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ; Ὑπάρχει πραγματικὴ τις κλίσις εἰς τοὺς ἀσπαζομένους τὸν θρησκευτικὸν βίον και ἀφιερωθέντας εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἡ ἐκλαμβάνεται ἡ ἱερωσύνη ὡς ἀπλοῦς πόρος ζωῆς, ὡς πᾶς ἄλλος, μὲ τὴν διαφωρὰν ὅτι σήμερον εἰς τὴν ἱερωσύνην ἀφιερῶνται μόνον οἱ μᾶλλον ἐνδεεῖς, οἱ μᾶλλον ἀπέλπιδες και στερούμενοι μέσων, διότι τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν παρουσιάζει στάδιον εὐρὺ ὡς τὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα; Ὁπωσδήποτε, ἡ σπάνις πεφωτισμένων και ἐναρέτων ἱερέων διεγειρεῖ ἐν ἐμοὶ ζωηρότερην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γείνω ἱερεύς. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ φιλαυτία, και ἀναγνωρίζω πάσας τὰς ἐλλείψεις μου, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀληθῆ κλίτην και πολυλαὶ τῶν ἐλλείψεων τούτων, ἐλπίζω, ὅτι θέλουσι διορθωθῆ θεῖα συνάραξι.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐγένετο, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πεπίτας Χιμένεζ τὸ γεῦμα, περὶ οὗ σὰς ὁμιλήσα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ αὕτη διάγει πολὺ μόνηρη βίον, δὲν ἐγνώρισα αὐτὴν μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γεύματος. Μοὶ ἐφάνη τῷόντι καλὴ ὡς παρίστησιν αὐτὴν ἡ Φήμη· παρετήρησα δὲ ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου εἶνε τόσον εὐπροσῆγορος, ὥστε οὗτος ἐλπίζει, ὅτι ἐπὶ τέλους θέλει ἐνδώσει και δεχθῆ τὴν χεῖρά του.

Ἐπὶ τῇ πιθανότητι ὅτι ἡμέραν τινα ἡ Πεπίτα ἔσεται μητροῦιά μου, τὴν παρετήρησα μετὰ προσοχῆς, και μοὶ φαίνεται παράδοξός τις γυνή, ἣς τὰς ἠθικὰς διαθέσεις δὲν δύναμαι ἀκριβῶς νὰ ὀρίσω.

Ὑπάρχει ἐν αὐτῇ γαλήνη τις, ἐξωτερικὴ τις ἡρεμία, ἣτις δυνατόν νὰ προέρχεται ἐκ ψυχρότητος πνεύματος και καρδίας, ἐκ τῆς μεγάλης περὶ ἑαυτῆς προφυλάξεως και πλήρους ἀναισθησίας· δύναται ὁμῶς νὰ προέρχεται και ἐξ ἄλλων τῆς ψυχῆς ἐλατηρίων. Ἐκ τῆς γαλήνης τῆς συνειδήσεώς της, ἐκ τῆς καθαρότητος τῶν πόθων της, ἐκ τῆς συναισθησεως ὅτι ἐκτελεῖ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ τὰ καθήκοντα, ἄτινα ἡ κοινωνία ἐπιβάλλει, προσηλουσα τὸν οὖν ὡς εἰς τέρμα, εἰς ὑψηλότερας ἐλπίδας.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι—εἴτε διότι παρὰ τῇ γυναικί ταύτῃ τὰ πάντα εἰσὶν ὑπολο-

γισμός, χωρίς ὁ νοῦς αὐτῆς νὰ ὑψῶται εἰς ἀνωτέρας σφαίρας, εἴτε διότι συνενοῖ τὴν πεζότητα τοῦ βίου καὶ τῶν ὀνείρων τὴν ποίησιν ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ, οὐδὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τὸ ἀσύμφωνον πρὸς τὸ γενικὸν πλαίσιον, ἐξ οὗ περιβάλλεται, καί, μολοντοῦτο, κατέχει φυσικὴν τινα ἀριστοκρατικότητα, ἣτις ὑποῖ αὐτὴν καὶ τὴν διακρίνει ἀπὸ παντός τοῦ περιστοιχοῦντος αὐτήν.

Δὲν ἐνδύεται κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρικών, οὔτε κατὰ τὸν συρμόν τῶν πόλεων· συγκιρναῖ ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ τῆς ἀμφοτέρων τούτους τρόπους, οὔτως ὥστε φαίνεται μὲν κυρία, ἀλλὰ κυρία χωρίου. Κρύπτει ἐπιμελῶς, κατ'ἐμὴν γνώμην, τὴν φροντίδα, ἣν ἔχει διὰ τὸ ἀτομόν της. Οὐδεὶς δύναται νὰ παρατηρήσῃ ἐν αὐτῇ κοσμητικὰ ἢ φιμυβία· ἢ λευκότης ὅμως τῶν χειρῶν της, ἢ ἄκρα τῶν ὀνύχων της περιποιήσις, τὸ χάριεν καὶ φιλόκαλον τῆς ἐσθῆτός της, τὰ πάντα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐπιμελεῖται τῶν πραγμάτων τούτων πλεον ἢ ὅσον ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ διὰ γυναικὰ ζῶσαν ἐν χωρίῳ καὶ περιφρουοῦσαν, ὡς λέγουσι, τοῦ κόσμου τὰς μεταιότητας, ὅπως ἀφιερῶθῃ μόνον εἰς τὰ ἐπουράνια.

Ὁ οἶκος αὐτῆς εἶνε καθαρότατος, καὶ μετὰ πλήρους τάξεως διεσκευασμένος. Τὰ ἐπιπλα οὔτε καλλιτεχνικὰ οὔτε κομψὰ εἶνε, ἀλλ' οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει τὸ ἐπιτηθευμένον ἢ τὸ ἀφιλόκαλον. Ὅπως ἡ κατοικία της γείνη ποιητικώτερα, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ βρῖθουσιν ἐν τε τῇ αὐλῇ καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ ταῖς δωματίοις. Οὔτε σπάνιον τι φυτὸν ὑπάρχει, εἶνε ἀληθές, οὔτε ξένον τι ἄνθος, ἀλλὰ τὰ τε φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη της, ἐκ τῶν κοινοτέρων ἐνταῦθα, δεικνύουσι τρανῶς τῶν περιποιήσεων τὴν καλαισθησίαν.

Διάφορα κανάρια ἐν ἐπιχρῦσοις κλωβίοις ἐμψυχῶσι διὰ τῶν λαρυγγισμῶν των τὸν οἶκον ὅλον. Βλέπει τις ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα ἔχει ἀνάγκην ἐμψύχων ὄντων, εἰς ἃ ν' ἀφιερῶι τὴν ἀγάπην της. Ἐκτός δὲ ὑπηρετριῶν τινῶν, ἃς θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐξέλεξεν ἐπιμελῶς, ἐπειδὴ ἀδύνατον φαίνεται νὰ εἶνε πᾶσαι κομψὰ τυχεῖως, ἔχει ὡς αἱ γραφαὶ ἐρημητικῆς, διάφορα ζῶα πρὸς συντροφίαν· ψιττάκον, κυνάριον φαῖον καὶ δύο ἢ τρεῖς γαλάς, τὸσον ἡμέρους καὶ κοινωνικὰς, ὥστε ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων παντός ἐπισκέπτου.

Ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς εὐρηται εἰδὸς τι εὐκτηρίου, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἀγαλλάτιον τοῦ Ἰησοῦ ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ, ἔχοντος πρόσωπον ροδογαλάκτον, ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ ὠραίαν φυσιογνωμίαν. Ἡ ἐσθῆς του εἶνε ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ, μετὰ μανδύου οὐρανοχρόου, καταστίκτου ἐκ μικρῶν χρυσῶν ἀστέρων, καὶ πεποικιλμένου διὰ πολυτίμων λίθων. Ὁ βωμός, ἐφ' οὗ ἴσταται ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, περικοσμεῖται ὑπ' ἀνθέων, ἃ περιβάλλουσιν, ἐν εἶδει στεφάνου, δέσμαι ἐκ δάφνης καὶ μύρτων, ἐπὶ δὲ τῶν βαθμίδων αὐτοῦ κείουσι διηνεκῶς πλεῖστα κηρία. Βλέπων πάντα ταῦτα δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεφθῶ.

Κλίνω ὅμως νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ χήρα ἀγαπᾷ ἐαυτὴν ὑπὲρ πάντα, καὶ ὅτι, πρὸς διασκέδασιν καὶ πρὸς διάχυσιν τοῦ ἔρωτος τούτου, ἔχει τὰς γαλάς, τὰ κανάρια, τὰ ἄνθη καὶ αὐτὸν τὸν μικρὸν Ἰησοῦν, ὅστις ἐν τῷ βῆθει τῆς ψυχῆς της δὲν εὐρίσκεται ἴσως πολὺ ὑπεράνω τῶν γαλῶν καὶ τῶν καναριῶν.

Δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ, ὅτι ἡ Πεπίτα Χιμένες εἶνε γυνὴ διακεκριμένη ἐκ φύσεως· οὐδεμίαν ἀνόσιον εὐφυΐαν, ἢ ἀδιάκριτος ἐρώτησις περὶ τῆς κλίσεώς μου ἢ περὶ τῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, οὐς μέλλω νὰ λάβω, ἐξῆλθε τῶν χειλέων της. Μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν τοῦ τόπου, τῆς καλλιέργειας τῶν ἀγρῶν, τῆς τελευταίας ἐσοδείας τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἐλαίου, καὶ περὶ βελτιώσεως τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου· πάντα δὲ ταῦτα μετὰ μεγίστης μετριότητος καὶ φυσικότητος, χωρὶς νὰ δείξῃ φιλοδοξίαν, ὅπως φανῆ ὅτι κατέχει εἰδικὰς περὶ τούτων γνώσεις.

Ὁ πατὴρ μου ἦτο περιποιητικός· ἐφάνετο ἀναλαβῶν νεότητά· αἱ δὲ ἄκρι αὐτοῦ φιλοφρονήσεις πρὸς τὴν κυρίαν τῆς καρδίας του ἐγένοντο δεκταί, ἂν οὐχὶ μετ' ἀγάπης, τοῦλάχιστον μετ' εὐγνωμοσύνης.

Τοῦ γεύματος μετέσχον ὁ ἰατρός, ὁ συμβολαιογράφος καὶ ὁ ἐπισκοπικός ἐπίτροπος, στενὸς φίλος τῆς οικογενείας καὶ πνευματικὸς πατὴρ τῆς Πεπίτας.

Ὁ κύριος ἐπίτροπος ἔχει βεβαίως μεγάλην περὶ τῆς Πεπίτας ἰδέαν, διότι πολλάκις μοὶ ὠμίλησεν ἰδιαιτέρως περὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν, τῶν ἐλεημοσυνῶν αὐτῆς καὶ περὶ τῆς πρὸς ἅπαντας εὐσπλαγχνίας της· μοὶ εἶπεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅτι εἶνε ἀγία.

Ἐξ ὅσων ἤκουσα παρὰ τοῦ κυρίου ἐπίτροπου, εἰς οὗ τὴν εὐθυκρίσιαν μεγίστην ἔχω πεποιθήσιν, δικαιοῦμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι, καθὼς ὁ πατὴρ μου οὐδεμίαν αἰσθάνεται κλίσιν πρὸς τὴν μετάνοιαν, οὗτος θὰ ἦτο ὁ μόνος τρόπος, ὅπως μεταβάλλῃ τὸν μέχρι τοῦδε τόσον θυελλώδη βίον αὐτοῦ, καὶ καταλήξῃ εἰς συμπέρασμά τι, ἂν οὐχὶ παραδειγματικόν, τοῦλάχιστον ἡσυχον καὶ τακτικόν.

Ὅτε ἐπεστρέψαμεν ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Πεπίτας, ὁ πατὴρ μου μοὶ ὠμίλησε ἀποφασιστικῶς περὶ τοῦ σχεδίου του· μοὶ εἶπεν ὅτι ὑπῆρξε πολὺ ἐλαφρόνους, ὅτι διήλθεν ἄτακτον βίον, καὶ ὅτι δὲν διέβλεπεν ἄλλο μέσον διορθώσεως, ἐκτός τῆς ἡλικίας του, ἐὰν ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία αὐτοῦ, δὲν τὸν ἠγάπα καὶ δὲν ἔστεργε νὰ τὸν συζύχθῃ. Ὑποθέτων ἤδη ὅτι θὰ τὸν ἠγάπα καὶ θὰ τὸν ὑπανδρεύετο αὐτὴ, ὁ πατὴρ μου μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν συμφερόντων μας. Μοὶ εἶπεν ὅτι εἶνε πολὺ πλούσιος καὶ ὅτι θὰ μοὶ ἄφινε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ἂν ἀπέκτα ἔτι καὶ ἄλλα τέκνα. Τῷ ἀπήντησα ὅτι διὰ τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ μέλλοντός μου ἐχρειαζόμην ὀλίγιστον ἀργύριον καὶ ὅτι ἡ μεγαλειτέρα μου εὐχαρίστησις θὰ ἦτο νὰ ἴδω αὐτὸν εὐτυχῆ μετὰ συζύγου καὶ τέκνων καὶ λησμονοῦντα τὰς παλαιὰς αὐτοῦ παρεκτροπὰς. Μοὶ ὠμίλησεν εἶτα ὁ

πατὴρ μου περὶ τῶν ἐρωτικῶν αὐτοῦ ἐλπίδων μετὰ ζωηρότητος· καὶ εἰλικρινείας τοιαύτης, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ πατὴρ καὶ ὁ γέρον καὶ ἐκεῖνος νεανίας τῆς ἡλικίας μου, ἢ καὶ μικρότερος ἔτι. Ἴνα δὲ μοὶ ὑποδείξῃ κάλλιον τὴν ἀξίαν τῆς νεανίδος καὶ τὴν δυσχέρειαν τοῦ θριάμβου, μοὶ περιέγραψε τὴν λαμπρὰν κατάστασιν τῶν δεκαπέντε ἢ εἰκοσι μνηστήρων, οἵτινες ἐπεζήτησαν τὴν Πεπίτα, καὶ οἵτινες ἅπαντες εἶχον ἀποτύχει. Ὅσον δι' αὐτόν, καθὼς μοὶ ἐξήγησε, μέχρι τινὸς καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀποτύχει, ἀλλ' ἐκολακεύετο ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ ἦτο ὀριστικὴ ἢ ἀποτυχία, διότι ἡ Πεπίτα τὸν ὑπελήπτετο, καὶ τῷ εἰδείκνυε τοσαύτην ἀφοσίωσιν, ὥστε, ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ἔρωτος, εὐκόλως ἠδύνατο νὰ μετατραπῇ εἰς ἔρωτα διὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς διηνεκῶς λατρείας, ἣν αὐτὸς τῇ προσέφερον· ἄλλως τε, ἡ αἰτία τοῦ περιορισμοῦ τῆς Πεπίτας, εἶχε διὰ τὸν πατέρα μου τί τὸ φανταστικὸν καὶ σοφιστικόν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐμελλε νὰ διασκεδασθῇ.

[Ἐπιταὶ συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα

[Συνέχεια.]

Ὁ Ραουλ ἦτο ἐκεῖ, πλησιέστατα, ὀλίγας μόνως ὥρας σιδηροδρομικοῦ ταξιδίου, ἐπὶ μακρὸν δὲν θὰ ἄφινε τὴν Γαλλίαν, αὐτὴ δὲ τὸν ἠγάπα. Διατί λοιπὸν νὰ μὴ ζήσῃ ἀκόμη μετ' αὐτοῦ εὐτυχῆς ἢ ἀμέριμος τοῦλάχιστον;

Διὰ τοὺς μὴ ἀγαπῶντας, τὸ ψεῦδος εἶναι εὐκολώτατον, μία ἀπάτη ἐπὶ πλεόν· ἐνθὶ διὰ τοὺς ἀγαπωμένους αἰωνία βάσανος.

Πῶς λοιπὸν! ἕνεκα παραφορᾶς τινὸς τῶν αἰσθήσεων, ἐκεῖ ἐν Νορμανδίᾳ, πλησίον τοῦ Γεωργίου, ἕνεκα στιγμῆς τινὸς ἀκατανόητου καὶ ἀνεξηγήτου, ἣτις μετὰ ταῦτα ἐπλήρωσεν ἀμφοτέρους τρόμου, ἢ ζωῆ της ἔπαυσε διὰ παντός;

Ἀληθεύει λοιπὸν ὅτι εἰς τινὰς περιστάσεις δύο σώματα ἀναδίδουσιν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἐπιρρίπττον ὀμιχλώδη πέπλον ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, ὡς ἡ μέθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν;

Ναί, εἶναι φαινόμενον φυσικόν, κατισχύον τῶν διεσθαρμένων φύσεων καὶ μόλα ταῦτα τοσοῦτον ἰσχυρόν, ὥστε δύναται κατὰ τινὰς στιγμὰς καὶ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν νὰ προσβάλλῃ καὶ κατανικήσῃ· πλὴν αὐτὴ ὅταν δὲν ἔχη ἀπολεσθῇ ἐντελῶς, καταβεβλημένη καὶ ἀτιμασθεῖσα, ἐκδικεῖται γεννώσα τὰς τύψεις καὶ τὴν περιφρόνησιν πρὸς ἑαυτόν.

Πόσον εἶναι δυστυχεῖς οἱ σκεπτόμενοι καὶ μὴ λησμονοῦντες!

Τὸ θηρίον φονεῖ, κυλιεται ἐν τῷ αἵματι, πλὴν τρέχει εἰς τὸν ρύακα καὶ μετ' ὀλίγον αἰ ἐκ τοῦ αἵματος κηλίδες δὲν ὀ-

πάρχουσι πλέον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξαγνίζει· ἡ Χριστίνα ὁμῶς, ὡς ὁ Μάκβεθ, εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν κηλίδα, ἣν πασῶν τῶν θαλασσῶν τὰ ὕδατα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποπλύνωσιν.

Ἐὰν ὁμολόγει; τοῦλάχιστον θὰ ἦτο γενναϊότερον... Ἰσως ἤθελε τὴν συγχωρήσει, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ θὰ ἐπανήρχετο ὁ ἐξιλασμός, ἡ λήθη, ἡ εὐτυχία Ἰσως.

Ἡ εὐτυχία, φεῦ! εἴτε ὁμολόγει, εἴτε ὄχι, ἡ εὐτυχία ἦτο πλέον ἀδύνατος δι' αὐτήν, δ' ἐκείνον δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἢ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ παρελθόντος. Ὅθεν δὲν τῇ ἔμενε πλέον ἢ μία χαρὰ ἢ σκέψις ὅτι θὰ ἀπέθνησκε, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸ μυστικόν της, ὅτι ὁ Ραοῦλ θὰ τὴν ἔκλαιε καὶ θὰ τὴν ἠγάπα καὶ πέραν τοῦ τάφου.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὸν οἰκτρὸν βίον της μετὰ δύο μῆνας ἢ μετὰ ἕνα τὸ ὀλιγώτερον ἐκ τῆς σταθεραῖς δὲ ταύτης ἀποφάσεως ἤντησε νέον θάρος.

Ἡ συχωτέρα ἦδη, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ζητοῦσα τὴν λήθην ἐν τῷ ὕπνῳ ἢ θέλησε νὰ μὴ σκεφθῇ, πλὴν ὀλόκληρον τῶν τελευταίων ἡμερῶν τὸ δρᾶμα ἤρξατο ἀνεπισσόμενον πρὸ αὐτῆς ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Ἐπανεβλεπε τὸ αἶσχος, τὴν λύπην, τὴν ὀργὴν της ἐκεῖ, εἰς Σχολοβίλλην... Τὸν Γεώργιον διωκόμενον παρ' αὐτῆς, καὶ φεύγοντα ἀπηλπισμένον εἰς τὸν παράφρονά ἐκείνον κατὰ τῶν ἀγρίων πολέμων, εἰς τὰ νότια τῆς Ἀφρικανικῆς γῆς· τὰς τύψεις, εἴτα δὲ τὴν φρίκην της, ὅτε ἠσθάνθη ὅτι τὸ σφάλμα της ἀνέζη, ὅτι ἐλάμβανε μορφήν ἀνθρώπινον καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἀγάπην της, καὶ νὰ τὸ σφίγγῃ ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν της.

Καὶ ὅτε ὁ Ραοῦλ ἐπανήρχετο;

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔπρεπε νὰ φωνεθῇ, καὶ πολλάκις τὸ ἐσκέφθη. Ἄλλ' ἐπεθύμει προτοῦ ἀποθάνῃ νὰ ἐπκνίδῃ τὸν Ραοῦλ, διότι δὲν εἶχε παύσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀποπλάνῃ της. Διὰ δὲ τῆς φαντασίας ἔβλεπεν ἑαυτὴν γονυκλινῇ ὁμολογοῦσαν τὸ σφάλμα της, ἀναγινώσκουσαν τὴν συγγνώμην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἀποθνήσκουσαν ἡσυχον...

Ἡ μετάνοια δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἀποσβέσῃ τὸ σφάλμα;

Ἡ συγγνώμη δὲν εὐρίσκειται παρὰ ἐν τῷ οὐρανῷ;

Φεῦ! πτωχὴ γύναι, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι βραχυεῖα ὅπως λησμονήσῃ.

Αὐτὸς οὗτος ἔχων ἀνάγκην συγγνώμης δὲν δύναται εὐκόλως νὰ συγχωρῇ· δὲν γνωρίζει νὰ διακρίνῃ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, μόνον δὲ ὁ Θεὸς δύναται νὰ ἐννοήσῃ ψυχὴν ἀγνήν ἐν σώματι μεμολυσμένῳ.

Ἐν τούτοις τὸ ὄνειρόν της ἐξηκολούθει· ἐπανεβλεπε τὰς ταραχῶδεις ἡμέρας ἃς διῆλθε, τὰ ψευδῆ μειδιάματα, τὰς μυστικὰς της ἀγωνίας, τὴν πρὸς τὸ ἔγκλημα σατανικὴν υποκίνησιν.

Καὶ τὸν Ἰανουάριον ἐκείνον, τὸν τόσῳ μακρὸν, τὰ σχέδιά της καὶ τὴν πρὸς τὸ

ἔγκλημα υποκίνησιν, τὴν σατανικὴν ἐκείνην υποκίνησιν, ὅφ' ἦς κατεπεῖσθη.

Ἡμέραν τινὰ εἰσῆρχετο εἰς οἰκίαν, ἣς τὸ ἄνωθεν τῆς θύρας ἔμβλημα: «*Kyria Sassoanar, Maia*», ὅπερ πολλάκις παρετήρησε, τὴν εἶχε τέλος προσελκύσει.

Ἡ οἰκία αὕτη, πλησίον τοῦ στρατῶνος Πεπινιέρ κειμένη, εἶχεν ἀρετὰ καλὸν ἐξωτερικόν· ἐν αὐτῇ δὲ κατόκου, ῥάπτριά τις, εἰς ἔμπορος ὑφασμάτων, καὶ εἰς δικαστικὸς κλητῆρ.

Ἡ Χριστίνα μὴ τολμήσασα νὰ λάβῃ πληροφορίας παρ' οὐδενός, ἀφέθη εἰς τὴν τύχην, πλὴν μόλις προεχώρησεν ὀλίγον:

— Ποῦ πηγαίνετε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ θυρωρός.

— Εἰς τοῦ κλητῆρος... ἀπήντησεν.

Εἴτα δὲ τρέμουσα, ἀνήρχετο τοὺς ὀρόφους, σταματῶσα πρὸ ἐκάστης θύρας, καὶ ἐξετάζουσα τὰς διευθύνσεις.

Ἐκτύπησε τέλος, τῇ ἡνοιξάν· δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Μετὰ τινὰς ἐπισκέψεις εἰς τὸν οἶκον τοῦτον τῆς ὁδοῦ Πεπινιέρ, ἡ ἐνδειξις τῆς μοιραίας ἐκείνης στιγμῆς τῆς λήθης, καὶ τῆς παράφρονος παραφοραῖς ἐξηφανίσθη, τότε δὲ ἡ Χριστίνα ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινῆρης.

Ἐν τῇ πρώτῃ ἐξάψει, παρελθόντων τῶν φόβων της, οὐδεμίαν ἠσθάνθη θλίψιν διὰ τὸ ἔγκλημά της· ἐνόμιζεν ὅτι καταστρεφόμενου τοῦ ἀποτελέσματος καὶ ἡ αἰτία ἐξαφανίζεται. Πλὴν ἰδοὺ ἡ ἀφίξις τοῦ συζύγου της ἐπανεφέρει τοὺς φόβους, ἀνακαλοῦσα τὸ παρελθόν, τὸ τρομερὸν τοῦτο παρελθόν, καὶ τὸ ἔγκλημά της, ὅπερ κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε νομίσει τοιοῦτον, ὑψοῦτο αἰμοσταγὲς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐν δὲ τῷ ταρασσομένῳ ὑπὸ ἐφιάλτου ὕπνῳ της, φρικῶδεις ὄπτασιαι ἐνεφανίζοντο πρὸ αὐτῆς.

Αἶφνης ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἡνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἡ Μαρία Σεγιέρου δροσερὰ καὶ εὐτονος ἴστατο παρ' αὐτῇ, θεωροῦσα αὐτὴν ἀνησυχῶσα.

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐξημερώσει.

— ὦ! Μαρία, εἶπε, δὲν θὰ δυνηθῶ, δὲν θέλω τὸ κατορθῶσαι, πρέπει νὰ ἀποθάνω.

— Πρέπει, τὸνκντίον, νὰ ζήσης, εἶπεν ἡ Μαρία Σεγιέρου σοβαρότατα· πρέπει νὰ ζήσης δι' αὐτόν, διὰ τὴν τιμὴν καὶ εὐτυχίαν του, ἵνα οὐδεὶς μάθῃ τι καὶ αὐτὸς οὗτος πολλῶ μάλλον... Τοῦτο θὰ εἶναι ὁ ἐξιλασμός σου.

Καὶ ὡς ἀπαντῶσα εἰς ἐνδόμυχον σκέψιν τῆς Χριστίνης, προσέθηκεν:

— Ὅταν οὐδὲν πλέον μένῃ, μένει ὁ Θεός.

Ὁ Θεός! Ἄληθός. Ἡ Χριστίνα δὲν εἶχε σκεφθῇ τοῦτο.

Η'

Συμβουλευθεῖσαι τὸ δρομολόγιον τοῦ σιδηροδρόμου, ἔμαθον ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρει τὴν ἐπάρυτον τὴν 6 καὶ 40 λεπτὰ τῆς πρωίας· καὶ ναὶ μὲν ἡ ὥρα ἦτο ἐθωινή, ἀλλ' ἠθελε ταξειδεύσει κατὰ τὸ

διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τοῦτο ἦτο προτιμότερον· τὴν δὲ 10 τῆς ἑσπέρας ἤθελον φθάσει εἰς Βρέστην.

Τὴν πρωίαν ἡ Χριστίνα ἐξῆλθεν ὅπως ἀποστείλῃ τὸ τηλεγράφημά της, ἐπιστρέφουσα δ' εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Μαγδαληνῆς. Ὀλίγιστοι, οἱ ἀληθεῖς πιστοί, εὐρίσκοντο ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην· ἐκ τῶν ἐν τῇ σκιᾷ βεβουλισμένων μυστικῶν ἐξομολογητηρίων ἠκούοντο ὑπόκωφοι λυγμοί· γλυκεῖα ὀσμὴ θυμιάματος ἐπλήρου τοὺς ὑψηλοὺς θόλους, χρυσεὴ ἠλιακὴ ἀκτίς ὠλισθαινε διὰ τοῦ πολυχρώμου ὑελώματος καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὑψοῦτο μέγα ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀγάλμα τῆς Παρθένου, τοὺς βραχιόνιας ἔχον τεταμένους καὶ τὰς χεῖρας ἀνοικτάς, τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔφρασιν ἐκστάσεως, χαρᾶς καὶ λύπης συγχρόνως. Ἡ Χριστίνα εἰσῆλθεν, ἐνῶ ἡ καρδία ἐσκίρτα ἐντὸς τοῦ στήθους της· εὐρίσκετο εἰς μίαν τῶν ὁρμῶν ἐκείνων ἀπονενομημένης πίστεως, ἃς ἀπαντᾷ τις ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Κατ' ἀρχὰς προσήρχετο μηχανικῶς, διὰ τῶν χειλέων μόνον, πλὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ καρδία της ἤρξατο ἀνοιγομένη· βαθμηδὸν λησμονοῦσα τὰ περὶ αὐτήν, ἠσθάνετο ὅτι καθίστατο ἀγνή ὡς ὅτε ἦτο μικρὰ κόρη, καὶ αἰ προσευχαί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἃς ἀπέτεινε πρὸς τὸν Ὑψίστον, τὰς χεῖρας ἔχουσα συμπεπλεγμένας, ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά της κομίζουσαι μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἀποπτὰν ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς νεότητος.

«Θεοτόκε Παρθένε, δέου ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, νῦν καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου».

Εἴτα δὲ ἐψιθύριζε καθ' ἑαυτήν, ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἐὰν μὴ ἐτόλμα νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ Παντοκράτορος, καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου:

«ὦ Θεέ μου! Συγγνώμην! Συγγνώμην!»

[Ἐπεται τὸ τέλος].

N. Δ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ..... » 50 (60)

» Βηλαρᾶ..... » 50 (60)

«Ἀνθρῶπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Ἰησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Ἰὸς τοῦ Μοντερρήστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail..... Δρ. 4,50 (4,70)